

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2019. máj.–jún.
XXIV/3. szám

Ára: 350,- Ft

Máriacell – kegyszobor

Elrejtett Jézusom

*Elrejtett Jézusom, lelkemnek élete,
Rád forrón vágyom,
szeretetedet semmi el nem oltja szívemben,
kölsönös szeretetünk erre a zálog.*

*Elrejtett Jézusom, feltámadásom dicső záloga,
benned összpontosul egész életem.
Az örök szeretetre Te adsz nekem erőt, ó, Szent Ostya,
és tudom, mint gyermekedet, Te is viszonszeretsz.*

*Elrejtett Jézus, legtisztább szeretetem,
már itt a földön elkezdődött az én életem Veled,
mely az örökkévalóságban tárul fel majd egészen,
mert kölsönös szeretetünk soha nem múlhat el.*

*Elrejtett Jézus, szívem egyedül csak Rád vágyik,
többet jelentesz Te számomra, mint az ég minden gyönyöre,
lelkem minden kegyelem felett csak Téged áhít,
ki hozzám a kenyér szíve alatt jössz el.*

*(Elrejtett Jézusom, vedd végre magadhoz vágyódó szívem,
melyben tiszta szeráfi szeretet ég már Irántad,
lelkem nyomodban jár az élet útján – semmi nem győzi le,
emelt fővel jár, mint egy lovag, bár csak gyenge lányka.)
(Szent Fausztina – Napló 1427)*

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretetláng Naplóból (26)	1
Szűz Mária az Újszövetségben (4.)	2
Az eretnek pápa kérdéséről	9
A tisztító tűzről (2.)	24
Sarah bíboros: Az Egyház tanításának felhígítása nem fog fiatalokat bevezetni	26
A sátán inspirálta az öngyilkos merényletet és az abortuszt	27
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
<i>Fülep Dániel</i> : Valóságos jelenlét a szentmisében	35
Mária-kegyhelyek	
Máriacell	40
Mária kicsinyei	
A tisztulás jelei	42
Rózsafüzér	
Keressétek Istent a természetben	46

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Chiesa di S Maria

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén,
illetve e-mailen és megvásárolható a templom-
okban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (26)

1963. március 11.

A Szűzanya szólt:

„Látom, mennyire átadod magad Szeretelángom kegyelmi hatásának. Anyai Szívem örömére teszed ezt. Már régen beszélgettünk. Ugye, nagyon szenvedsz azért, mert félreértetek? Ugye, nehéz a sok megpróbáltatás? *Ne sajnáld a fáradságot, csak menj és mondd az illetékeseknek, hogy nem tőled származik az erőszak, én sürgetlek állandóan! Tudod, mit mondtam? Mégis a te kicsiségeden, tudatlanságodon és alázatosságodon keresztül fog kigyúlni Szeretelángom.*”

Utána még hosszán beszélgetett. Újra elmondta azt is, hogy a sátán milyen fel-dühödött erővel ront rá azokra, akiknél még csak sejti Szeretelángja kigyúlását.

„*Mi megengedtük, hogy mindenféle kísérletezéseit végigpróbálhatja azokon a lelkeken, akik el akarják indítani a szent Lángot, szent ügyemet. Úgy, mint nálad is megengedtük, hogy minden kísértéssel megkísérthesse lelkedet. Ugye, érzed, hogy most már nem ront úgy rád? Nincs hatalma többé feletted.* A szenvedéseket, melyeket most elviselsz, ezután is szünet nélkül reád árasztjuk, ez már a tiszta szenvedés, melyet Szent Fiam a kitértetett lelkeknek ad.”

Majd beszélgetés közben visszatért arra, hogy ennek a kegyelmi időnek, mellyel most akar elárasztani, nem szabad évtizedekig húzódnia.

„*Azért is sürgetlek, kislányom. Nincs vesztegetni való időnk.* Ez is nagyon fontos, a Szent Szűzanya kérésére írtam le újra! *Csupán annyi idő van meghatározva, hogy Szeretelángom kigyúlása idejéig a sátán megkísérthesse a tizenkét kiváló kiválasztott papi lelket. Juttasd el hozzájuk szavaimat, hogy ne féljenek! Én velük leszek, és mint téged, úgy őket is győzelemre segítem a sátán kísértései felett.*”

És szavaival rávilágított arra, hogy mivel én hitetlen bizalmatlansággal fogadtam közléseit, a sátán milyen jó alkalmakat talált arra, hogy lelkemet állandó szorongó kételyekben tartsa. Most még azt is mondta, hogy erőszakos alaptermészetem által fokozódott bennem az a nagy harc, mely által minden-áron arra törekedtem, hogy méltatlanságom dacára is elfogadjam ezt, és minden lehetetlenséget leküzdve mégiscsak érvényre juttattam a rám bízott ügyet. Még ugyanaznap azt is mondta, hogy *most már a szenvedések – melyeket elfogadok – érdemei által lendítek az ügy mielőbbi elindulásán. A rendkívüli nagy gyötrelmek, melyek immár nem a sátántól valók, sok akadály leküzdéséhez egyengetik az utat.* Ez után a hosszú beszélgetés után, mely kisebb-nagyobb időközönként, de egy napon történt, teljesen betöltöttek (kegyelemmel). Lelkem ég a vágytól, hogy a Szűzanya óhaja minél előbb teljesüljön. Mostanában nagyon nehéz napokat élek át. 14-e és 17-e között többször szólt a Szent

Szűzanya, hogy menjek el M. atyához, és mondjam meg neki, Ő üzeni, hogy tekintse szent kötelességének lelkem vezetését. E szavakra ismét a kételyek kezdtek szorongatni lelkemet. Elmondtam ezt a mellém rendelt nővérnek. Ő erre azt válaszolta, hogy ne menjek el. A Szent Szűz utasító és felszólító hangja többször is megszólalt lelkemben: „Menj, kislányom!” Az Úr Jézus is ugyanezekkel a szavakkal szólt hozzám: „Menj! Én és Anyám már igazoltunk téged.” Ezek után a nagy, szorongó kételyek után újra elmentem a mellém rendelt nővérhez. Ő az egyetlen, ki lelkem minden rezdüléséről tud, és megkérdeztem, mitévő legyek? Az említett nővér számomra az a személy, akitől mindenre tanácsot kérek, nem akarom a magam akaratát követni semmiben. Ezek után ő azt válaszolta, most már ő sem tart vissza, csak menjek. *Lelkem most is nagyon nehéz volt, mivel M. atya már az előző szentgyónásnál is elutasított, és határozottan kijelentette, hogy ő nem törődik semmivel.*

(Szeretelő Napló 123. o.)

Szűz Mária az Újszövetségben (4.)

Az örömhír

Az Úristen megbízásából Máriánál követségben járó Gábor angyal – amint első szavából kitűnik – páratlan jelentőségű dolgot ad tudtára a názáreti szűznek. Ezt szem előtt tartva jobban meg tudjuk érteni Szűz Mária magatartását.

„E szavak hallatára zavarba jött és gondolkodni kezdett a köszöntés értelmén. Az angyal így folytatta: Ne félj, Mária! Kegyelmet találtál Istennél. Méhedben fogansz és fiat szülsz. Jézusnak fogod hívni. Nagy lesz ő: a Magasságbelinek Fia. Az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját. Uralkodni fog Jákob házában mindörökké és királyságának nem lesz vége” (Lk 1, 29-33.)

Mária az angyal szavaira nem válaszolt: zavarában szóhoz sem jutott. Ezt azonban nem az angyal megjelenése okozta. Az angyali dicséret, a váratlan nagyjelentőségű szavak ejtették zavarba, ahogyan az evangélista kifejezetten jelzi is ezt: *e szavak hallatára zavarba jött.*

Mária zavara gyors és mély gondolkodásának következménye. A leányoknak és asszonyoknak általában jól esik a dicséret, sőt nem egyszer egyenesen megkívánják a hízelgő beszédet. Mennyire más az Úristen Kiválasztottja. A dicsérő szavakat nem tudja elfogadni mélységes alázatában. *Gondolkodni kezdett*, ez a viselkedés felelt meg az ő tisztaságos lényének. A világ a szép szavakat hamar elkönnyveli, sőt azok hallatára nem egyszer oda lesz az önuralom is, Máriában megmarad az egyensúly. Ő meg akarja érteni mindazt, amit neki mondanak. Utá-

nagondol a *köszöntés értelmének*. Mennyire más Mária magatartása, mint Éváé: Az szóba állt a kigyóba rejtőzött ördöggel. Oktalanul kitette magát a kísértés veszélyének. Mária ellenben hallgat és gondolkodik. Alázatában még szólni sem akar. Éva hiúságában kapva kap a kigyó hízelgésén: olyan leszel, mint az Isten. Mária viselkedése mutatja, mennyire szükséges, üdvös, hasznos és fontos erény a maga idejében a hallgatás, bölcs megfontoltság és önuralom.

Gábor angyal fölismeri Mária megdöbbenésének és hallgatásának az okát. Nevén szólítja, és újra köszönti: *Ne félj, Mária!* Mintegy megismétli előbbi köszöntését: üdvözlégy, béke veled, örvendj! Újra rá ákarja hangolni az ószövetségi messiási jövendölések szokásos bevezető szavával arra a nagy örömhírré, amit épen közölni akar vele. Félelemnek itt nincs helye. A dicséret jogosan illet Téged. Ha saját szemedben kicsiny is vagy, a fölséges Isten előtt a legkiválóbb teremtmény.

Kegyelmet találtál Istennél: az isteni követ újra utal kegyellemmel teljes voltára. Hogy azonban ezt a kegyelmi elhalmozottságot miért kapta, az a következőkből tűnik ki, amikor a Messiás, a megtestesülő Ige anyaságára való kiválasztottságát adja tudtára A szentséggel való telítettség nem öncél. A messiási istenanyaság az a gyökér, amelyből Szűz Mária minden kiváltsága ered. Zakariásnak azt mondja az angyal: imádságtok meghallgatást nyert, gyermeket kaptok Istentől. Mária esetében nem imameghallgatásról van szó, nem egyéni vágy teljesedéséről, hanem Isten különleges, kivételes kegyéről. Ez az utalás tehát magába foglalja azt, ami rögtön nyilvánvalóvá válik: ez a gyermek nem természetes fogamzás gyümölcse. Szűzi anyasága sem öncélú tehát: azért szűz anya, mert Istenanya.

Ezzel az isteni követ rá is tér küldetése lényegére, az örömhír közlésére: *méhedben fogansz és fiat szülsz*. Rövid pár szó, de mindent magában foglal. Igazi anyaságról van szó, foganni és szülni az anyaság legbenső jellege. De nem a többi anyasághoz hasonló anyaság lesz Mária osztályrésze. Ezekben az anygyszavakban ugyanis az egyik legnagyobb ószövetségi messiási jövendölés visszhangja csendül meg. Izaiás próféta Ákáz királynak jövendölte meg a Messiás szűzi foganását és születését, amelyre majd más alkalommal kitérünk. Mária ismerte ezeket a jövendöléseket. Mint minden zsidó leány járatos volt a Szentírásban az otthoni olvasmányokból és a zsinagóga szentírásmagyarázataiból. Mária megérthette, hogy Izrael annyi leánya közül reá esett az Úristen választása, ő az előre megjövendölt szűz, a Messiás anyja.

Jézusnak hívod: gyermeke nevét tehát nem a szülei határozzák meg, hanem maga az Isten választotta ki. Ezt már szintén megjövendölte Izaiás próféta, hogy a Messiást Emmanuelnek fogják hívni (7,14). Igaz, külsőleg és hangzásban a kettő egymástól különbözik és eltér. De értelemben és jelentésben, tehát

a lényegben megegyeznek. Jézus megváltót és üdvözítőt jelent. Emmanuel pedig: velünk az Isten, vagyis népével, hogy azt az ellenségtől megszabadítsa, ahogyan maga a próféta utal erre (35,4).

Az angyal szavaiban Szofoniás prófétának az eljövendő boldog messiási korról jövendölő szavai (III. 16-17) is visszhangzanak és egyúttal félreérthetetlenül jelzik, hogy ez a megígért messiási korszak immár elérkezett:

Szofaniás:	Gábor angyal
Ne félj	Ne félj,
Sion,	Mária,
Az Úr, a te Istened, közötted van,	méhedben fogansz és fiat szülsz,
erős ő és megszabadít.	Jézusnak fogod hívni (Jézus azaz megváltó és üdvözítő).

Ő a Magasságbelinek Fia: mindjobban érthetőbbé és világosabbá válik, hogy ki is lesz a szűz gyermeke. Magasságbelinek az Úristent hívjuk. Jézus tehát Isten Fia. A második zsoltár fenségesen vallja a Messiásnak az örök Atyától való örök születését: „Fiam vagy te, a mai napon nemzettelek én téged”. Ennek a Messiásnak Mária lesz az édesanyja. Következőleg ezek a szavak Mária Istenanyaságát is jelzik.

Isten neki adja Dávid trónját: az Ószövetségben Dávid királyságát, amely a Messiásnak, Dávid király sarjadékának örök lelki uralmában teljesedik be, sokan megjövendölték: a királyi zsoltáros a 88-ik zsoltárban, Nathan (Királyok II. könyve 7.fej), Jeremiás (23,5) és Dániel (2,44). Mária gyermeke Messiás voltát ezek az angyalszavak félreérthetetlenül megmondják.

Uralkodni fog Jákob házában mindörökké: az előbbiektől értelmesebbé válik. Nemcsak: Juda családjában, vagy Izrael egyik-másik törzse fölött uralkodik majd ez a jövendő Messiás király, hanem mind a 12 törzse felett, az egész választott nép felett, amely az újszövetségben az egész hívő emberiség. A Messiás országa általános, egyetemes uralom, amely nem szűnik meg soha. A Messiás örök király, ahogyan Izaiás is (9,7) megjövendölte. A Messiás lelki világuralmában teljesíti Isten Dávidnak tett ígértét (Királyok II. könyve 7,16) családjának örök uralkodására vonatkozólag.

Királyságának nem lesz vége: a messiási országnak nem lesz időbeli határa, ezt már tudjuk. De térbeli kiterjedésben is korlátlan. Isten uralmáról van itt szó, Krisztus királyságáról, amely Izraelből indul ki és az Egyház minden népet és nemzetet felölelő lelki világuralmában teljesedik be.

Gábor angyal szavainak megegyezése Nátán prófétának Dávid király örök uralmáról szóló jövendölésével (Királyok II. Könyve 7, 11-16) szándékolt: ezzel hirdeti, hogy minden ígért Mária gyermekére, az elérkezett Messiásra vonatkozik és benne teljesül:

Natanael
Felemelem utánad ivadékodat,
Atyja leszek neki s ő fiam lesz nekem,
házat alkot neked az Úr,

állandó lesz házad és királyságod mindörökké és szilárd leszen trónod mindenkor.

Gábor angyal világosan és félreérthetetlenül közli Máriával az örömhírt, hogy őt szemelte ki Isten az örökké uralkodó Messiás-király szűz-anyjává. Izaiás próféta pedig századokkal előbb megjövendölte (53 fejezet), hogy a Messiás a bűnös emberiség megváltására jön, s ezt a megváltás kinszenvedésével és halálával eszközli. *Az angyalszavak ennél fogva a Boldogságos Szűznek a fájdalom anyaságban kiteljesedő megváltói szűz-istenanyaságát tartalmazzák.*

Az angyal befejezte közölnivalóját. Elhallgat. Ebben a pillanatban ég és föld várta ennek a 14-16 éves názareti szűznek a választát: döntését a megváltás tervének beteljesülése, az emberiség jobb jövendője felett. Hiszen a megváltás valamiképpen *függött Mária szabad beleegyezésétől.* Olyan szépen fejt ki ezt Szent Bernát: „Várja az angyal a választ... Mi is várjuk, oh Asszony, a könyörület szavát... Lám neked lett följánlva megváltásunk ára, egyszerre megszabadulunk, ha beleegyezel... Ezt várja az egész világ lábaidhoz borulva. Méltán, hiszen szavadtól függ a szerencsétlenek megvigasztalása, a foglyok megszabadulása, az elítéltek felmentése... Siess, szűz, válaszoddal. Oh Asszony, Úrnő, mondd ki a szót, amelyet föld és ég egyaránt annyira vár. Amennyire maga a mindenek Ura és Királya megkívánta szépségedet, annyira óhajtja beleegyező válaszodat, hiszen ettől tette függővé a világ megváltását”. (Homília I. super Missus, ML 183,83).

Mária szűz-anya

„Mária erre megkérdezte az angyalt: hogyan lehetséges ez, hiszen férfit nem nem ismerek? Az angyal ezt válaszolta: A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje borít El. Ezért a születendő szent is Isten Fia lesz. Rokonod, Erzsébet is fiat fogant öregségében s ő, a magtalan, már hatodik hónapjában van. Istennél semmi sem lehetetlen.” (Lk 1, 34-37)

Mária első feljegyzett szava.

Midőn Mária meghallja Isten tervét, hogy őt anyának szánja, az angyal szava-ira feleletül kérdés fakad fel ajkán: *hogyan lehetséges ez, hiszen férfit nem ismerek?* Ez a Szűzanya első szava az evangéliumban, amely hozzánk eljutott. „Férfit nem ismerek” kifejezés eufemizmus, szépszólás, a Szentírás nyelvén és szóhasználatában azt jelenti, hogy valaki nem él házáséletet, nem él a házasság jogaival. Az ige jelenideje: „nem ismerek” nemcsak a jelenre szól, ahogy Haugg értelmezi, hanem a jövő időt is magában foglalja. Folytonos jelen, azaz mindenkorra vonatkozik. Amint pl. „köszönöm, nem iszom” nemcsak azt jelenti, hogy a jelenben nem iszom, hanem azt is kifejezi, hogy nem szándékozom ezután sem inni. Vagy „köszönöm, nem dohányzom” nemcsak a mostra áll, hanem a jövőre vonatkozólag is: egyáltalán nem dohányzom és nem is szándékozom dohányozni, ezért nem fogadom el a szíves kínálást most sem.

Mária nem önmagán a híren akad fenn, hogy isteni gyermeket ígér neki az isteni követ, hanem hogy egyáltalán gyermekről hall. Ez azonban érthetetlen lenne egy menyasszony részéről, aki nemsokára feleség lesz és a természet rendje szerint gyermekek fogamzása és világrahozatala lesz a hivatása, ha Mária a házasságban gyermekről gondolkodott volna. Kérdése tehát azt mutatja, hogy szűz volt és a házasság ellenére is szűz akart maradni. Mária szavainak ezt az értelmét még Loisy is elismeri.

Viszont szüzesség és anyaság a természet rendjében egymást kizárják. A kettő egymással összeegyeztethetetlen. Nem is érti meg ezért, hogyan lenne lehetséges ez az anyaság, amikor ő szűz akar maradni, s talán — mint sokan vélik — még fogadalommal is megpecsételte ezen szándékát és elhatározását. Nem lát utat és módot a kettő összekapcsolására. Ezért kér felvilágosítást.

Mária kérdése hallatára azt hinné az ember, hogy nem ismerte Izaiásnak a Messiás szűzi születéséről szóló, már megemlített híres jövendölését. Teljesen nem lehetett Mária előtt ismeretlen ez a messiási jövendölés, hiszen a názareti zsinagógában minden szombaton megjelent és hallhatta az Ószövetség magyarázatát. megérthette tehát. Ám a próféta csak magát a tényt jelzi, és nem a kivitelezés módját és körülményeit. Mária pedig éppen ezek után kérdezősködik, annál is inkább, hogy tudja, hogyan viselkedjék Józseffel, akivel nemsokára egybekelnek.

Dehát miért köt Mária házasságot, ha szűz akar maradni, kérdezhetnők. Erre a Szentírás nem válaszol. De tudjuk, hogy Izrael leányai számára szegény volt, ha nem mentek férjhez. Ő is ezt az utat választotta, de olyan férjet keresett, oly élettársat választott, aki az ő magasabb ideáljait megérti, magáévá teszi és védelmezi. Végeredményben pedig Isten örök rendelése hozta ezt így. Ezt a házasságot valóban az égben kötötték. Az Úristen azt akarta, hogy külsőleg minden a természet rendje szerint valónak lássék, hogy így Mária a világ szemében a gyalázattól — amely házasság nélkül nem lett volna lemosható róla

– mentesüljön, és Szent Józsefben aszent Család földi gondviselőt kapjon. De az sincs kizárva, hogy a Boldogságos Szűz fiútestvér nélküli örökös leány olt, s így férjhez kellett mennie törzse férfitagjához.

A szüzesség szeretete.

Mária kérdésében a szüzesség szeretete és mélységes alázata csendül ki. Hallgassuk csak Prohászkat: „A Szent Szűz okos, hogy nem adja oda méltóságát tökéletességét. Gyönyörű példa a fundamentumra. Hogyan lesz, hogy Istenanya legyek, még ha Istenanya is, mikor szűz akarok maradni? Hány szűz nem akarna királynő lenni! Szent Ferenc nem akart pappá szenteltetni az alázat szerelméből. Az erényt szeretni szabad minden méltóságon felül, még az Istenanyaságon felül is. Virgo prudentissima! S honnan ez okos megfontoltság, ha nem a fundamentum mély átéréséből és habituális áthatásából? Ő is beszédbe ereszkedik, mint Éva; ő is akar tudni; de alázatos akar maradni, fél Isten anyjává lenni. Az meg Isten akart lenni. Ez őrzi azt, amije van. Az nem.” (Soliliguia I.198.old.) De nemcsak a tisztaság szava, nemcsak az okosság, megfontoltság és bölcsesség szava, hanem az ember személyi méltóságának szava is ez a kérdés. Isten tudatos közreműködést kíván. Értelmesnek és szabadnak teremtett. Meghív és ránbizna a döntést. Az érdem szabadakarátú cselekvés díja.

Termékeny szüzesség

Harmadszor kezd beszélni az angyal és megoldja Mária nehézségét. Megmagyarázza neki a foganás módját: *a Szentlélek száll rád és a Magasságbeli ereje borít el.* Ezek a szavak a teremtő Isten különleges működését, a Szentlélek különleges beavatkozását adják tudtára. A „száll rád” és az „ereje borít el” kifejezések utalnak a frigszekrényre rászálló és az azt elborító felhőre, amely Isten különleges jelenlétének szimbóluma. Most Mária lesz részese ennek a titokzatos isteni jelenlétnek. A Szűzanya már telve volt a kegyelemmel, szeplőtelen lelke a Szentlélek lakóhelye, itt tehát a Szentlélek újabb székfoglalását közli vele Gábor angyal. A Szentlélek isteni teremtő tevékenységével Mária szűzi méhében életet ad a magzatnak. A gyermek azonban mégsem lesz a Szentlélek fia, mert mint ember nem az ő természetéből való. A Szentlélek működése nem nemző, hanem teremtői tevékenység. Nos, az angyal szavai szerint *Mária anya lesz, de férfi közreműködése nélkül. Érintetlen szűz marad, s mégis igazi anya.* A test kívánsága nem győz benne, pedig az a házasságban megengedett elsődleges céljának, a gyermeknemzésnek érdekében. A Szeplőtelen teste sértetlen marad anyaságában is. Ha jól átgondoljuk ennek a szűzi-anyaságnak értelmét, akkor ebben fel kell lelnünk a Szűzanya teste romlatlanságának, azaz testi megdicsőülésének kinyilatkoztatását is. Az angyal tehát nem

akarja Máriát a házasságtól eltéríteni. Sőt ez éppen megfelel Isten terveinek és tulajdonképen az Ő akarata és örök végzése szerint történik ez így. Szüzessége viszont szintén tetszik az Úrnak, mert így méltóbb arra, hogy Isten Fia szülessék tőle. Vagyis szüz-anyaságának oka és értelme Istenanyasága.

A Szentlélek eme megtermékenyítő tevékenységének, a férfi közbejötté nélkül való fogadásnak következménye: *ezért a születendő szent is Isten Fia lesz.* A „szent” itt nem közönséges jelző, mint ahogyan első hallásra gondolnók. Nagyon lényeges dolgot fejez ki. Izrael minden leánya jól tudta ennek az értelmét. Isten törvénye szerint minden elsőszülött az ő tulajdona volt, neki kellett szentelni. Jézusnak a templomban való bemutatásánál majd részletesebben kitérünk erre. Mária az angyal szavából megértette, hogy az ő Fia is ilyen elsőszülött, akire Isten igényt tart. Mária a legelső pillanattól tudatában van annak, hogy *csodásan születendő Fia nem lesz az övé, jogot formál rá az Úr: az ő tulajdona, neki szentelt áldozat.* Az Úristen, ki előkészítette Egyszülött Fia édesanyját páratlan hivatására lelkileg a kegyelem teljességével és az ebben gyökerező szepőlötelen fogantatással, testileg szüzességével, bizonyára értelmileg is kellően felkészítette az angyalszavak teljes befogadására. Épen ezért szűz Mária a „szent” kifejezésből nemcsak az ószövetségi törvény fiára való teljes érvényét olvasta ki, hanem ezen túl annak Jézusra vonatkozó igazi értelmét is: megváltói hivatását.

Isten Fia: az Ószövetségben ez az elnevezés nagyon általános értelemben és többféle alkalmazásban használatos. Így pl. Mózes II. könyve 4, 22-ben és V. könyve 1,31-ben magát Izraelt nevezi Isten fiának. A Bölcsesség könyvében (2,13 és 16) a jámbor, az igaz ember Isten fia. Ozeásnál (1,10) a zsidók, a választott nép tagjai kapják ezt az elnevezést. A Királyok II. könyve (7,14) és a Krónikák I. könyve (17,13) Dávid királyt nevezik így. A 2. és 89. zsoltárban a Messiásnak jár ki ez az elnevezés. Jelentése tehát erkölcsi-vallásos inkább, mint metafizikai, állapítja meg P. Benoit (5). Az angyali üdvözetnek ez a kifejezése is ezt jelentette és nem többet, így vélekedik Lagrange és Ceuppens: a szavak önmagukban véve kifejezetten és világosan nem közlik a Messiás Istenvoltát, csak a vele való rendkívül szoros kapcsolatát. Az angyali üdvözet egésze azonban többféle módon utal a Messiás Isten-létére.

Végül az isteni követ Erzsébetre, az idős rokonra hivatkozik. Ezzel akarja figyelmét felhívni, hogy aki termékenységet ad magtalannak, adhat termékenységet szűznek is. Ezért hivatkozik az isteni mindenhatóságra, ami nem ismer semmiféle akadályt: még a szüzesség és az anyaság emberileg soha meg nem érthető kapcsolatát is meg tudja valósítani.

(Mihályi Gilbert O.PRAEM.: *Szűz Mária az Újszövetségben*, 1954., Anonymus, Róma, 37-54.o.)

Az eretnek pápa kérdéséről

Az alábbiakban Athanasius Schneider, a kazahsztáni Asztana segédpüspökének 2019. március 20-án közzétett írását közöljük, teljes terjedelmében, magyar nyelven. A fordítás alapjául szolgált angol nyelvű változat a Rorate Caeli oldalon jelent meg.

Az egész katolikus hagyományban nem találunk olyan általánosan elfogadott szabályt, amely útba igazítana a tekintetben, miként kell eljárni eretnek pápa esetén. Egyetlen pápa vagy egyetemes zsinat sem fogalmazott meg olyan doktrinális nyilatkozatot vagy kötelező érvényű egyházjogi normát, amely megmondaná, hogyan kell viszonyulni ahhoz, ha egy pápa eretnekségbe esik.

Egyetlen olyan történelmi esetről sem tudunk, amikor egy pápa hivatali ideje alatt eretnekség vagy állítólagos eretnekség miatt vesztette volna el pápaságát. I. Honorius pápát (625-638) halála után három egyetemes zsinat is kiközösítette (a harmadik konstantinápolyi zsinat 681-ben, a második niceai zsinat 787-ben és a negyedik konstantinápolyi zsinat 870-ben), mivel támogatta a monotheizmus eretnek tanát, és így ezen eretnekség terjedéséhez is hozzájárult. Levelében, melyben megerősítette a harmadik konstantinápolyi zsinat határozatait, Szent II. Leó (682-683) egyházi átokkal sújtotta Honorius pápát („*anathematizamus Honorium*”), és kijelentette, hogy elődje, „Honorius ahelyett, hogy ezt az apostoli Egyházat az apostoli hagyomány tanításával tisztította volna meg, árulónak bizonyult, és a szepőlötelen hitet próbálta megfontani” (Denzinger-Schönmetzer, 563. pont).

A *Liber Diurnus Romanorum Pontificum*ban, a római pápák tizenegyedik századig használt napikönyvében, amely a római kúria legfontosabb okiratait és rendeleteit foglalta magába, a pápai eskü szövege is megtalálható, amely szerint minden hivatalba lépő új pápának meg kellett fogadnia, hogy elismeri a hatodik egyetemes zsinatot, amely az eretnekség (monotheizmus) szerzőit – Sergiust, Pyrrhust és többek között Honorius is – örök egyházi átokkal sújtja (PL 105, 40-44).

Néhány breviáriumban, melyet a 16-18. századig használtak, június 28-án, Szent II. Leó ünnepén a Matutinum olvasmányában Honorius pápa mint eretnek jelenik meg: „*In synodo Constantinopolitano condemnati sunt Sergius, Cyrus, Honorius, Pyrrhus, Paulus et Petrus, nec non et Macarius, cum discipulo suo Stephano, sed et Polychronius et Simon, qui unam voluntatem et operationem in Domino Jesu Christo dixerunt vel praedicaverunt.*” Az a tény, hogy a breviáriumban évszázadokon át ehhez az olvasmányhoz ragaszkodtak, azt jelzi, hogy katolikusok megannyi nemzedéke sem ütközött meg azon, hogy

egy bizonyos pápa egy nagyon ritka esetben az eretnokség, illetve az eretnokség pártolásának bűnébe esett. Ebben a korban a hívek és a klérus még pontosan különbséget tudott tenni aközött, mit jelent a katolikus hit elpusztíthatatlansága, melyet Isten a péteri szék Tanítóhivatalának ígért, és mi az, ami az adott pápa hűtlensége és árulása ezen tanítói hivatal gyakorlása során.

„The Condemnation of Pope Honorius” („Honorius pápa elítéltetése”, London, 1907) című könyvében Dom John Chapman kijelenti, hogy ugyanaz a harmadik konstantinápolyi egyetemes zsinat, amely kiközösítette Honorius pápát, világosan különbséget tett az adott pápa tévedése és az apostoli szék hitbeli tévedhetetlensége között. Mikor a harmadik konstantinápolyi egyetemes zsinat atyái levelükben arra kérték Agathon pápát (678-681), hogy hagyja jóvá a zsinati döntéseket, hangsúlyozzák, hogy Róma nem tévedhet a hitben, mikor azt az Apostoli Szentszék püspöke, vagyis Péter utóda eme minőségében az egész Egyháznak hirdeti. Hogyan fordulhatott elő azonban az, hogy a harmadik konstantinápolyi egyetemes zsinat egyszerre mondta ki ezt és ítélte el az egyik pápát eretnekként? A válasz egyértelmű. I. Honorius pápa pontosan azért tévedett, és pontosan azért esett eretnokségbe, mert – kötelességével szemben – nem a római egyház péteri hagyományát hirdette hivatalának erejénél fogva. Nem erre a hagyományra hivatkozott, hanem olyan tanítást hagyott jóvá és fejtett ki, amely nem felel meg az igazságnak. Minthogy azonban utódai elhatárolódtak tőle, I. Honorius pápa szavai mit sem változtattak az Apostoli Szentszék hitbeli tévedhetetlenségén. Annak tekinthetjük őket, amik: Honorius személyes véleményének.

Szent Agathon pápa nem hagyta, hogy megtévessze elődje, I. Honorius szájalomra méltó viselkedése, aki az eretnokség terjedését segítette elő, hanem továbbra is természetfeletti módon gondolkodott arról, mit jelent Péter székének tévedhetetlensége a hit hirdetése során, amint az a konstantinápolyi császárnak írt leveléből egyértelműen kiviláglik: „Ez a szabálya az igaz hitnek, melyet oly békés birodalmad lelki édesanyja, Krisztus apostoli egyháza (Róma széke) jó - és balsorsban egyaránt vallott és hathatósan védelmezett, és amely – amint az be is fog bizonyosodni – a mindenható Isten kegyelméből soha nem tér le az apostoli hagyomány útjáról, soha nem romlik meg eretnek újításoknak hódolva, hanem azoktól kapta a keresztény hitet, akik alapították, vagyis Krisztus apostolfejedelmektől, és mindvégig szeplőtelen marad, amint azt maga a mi isteni Urunk és Üdvözítőnk ígérte, mikor a szent evangéliumokban így szólt a legelső tanítványhoz: „Péter, Péter, a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon benneteket, mint a búzát. De imádkoztam érted, nehogy megfogyatkozz a hitedben. Amikor megtérsz, te erősíted majd meg testvéreidet.” (Ep. “*Consideranti mihi*” ad Imperatores)

Dom Prosper Guéranger tömören és éleslátóan mutatja be, mi történik teológiai és lelki szempontból akkor, ha egy bizonyos pápa eretneknek bizonyul: „Micsoda ujjongás zengett fel az alvilágban, mikor egy szomorú nap annak képviselője, aki maga a Világosság (Honorius pápa), egy pillanatra a sötétség erőinek oldalára állt, és sűrű homályként a menny és Isten azon hegyei közé telepedett, ahol maga az Úr az Ő helytartójával lakozik; csak a hívek kihagyó közbenjárása miatt eshetett meg mindez.” (The Liturgical Year, London 1900, 12. kötet, 377. old.)

Az is sokat nyom továbbá a latban, hogy az elmúlt kétezer évben egyszer sem fordult elő, hogy egy pápát uralkodása alatt elmozdítottak volna hivatalából eretnokség vétke miatt. I. Honorius pápát csak a halála után közösítették ki. Az utolsó eretnek, illetve félig eretnek pápa XXII. János (1316 - 1334) volt, aki azt tanította, hogy a szentek csak Krisztus második eljövetele és az utolsó ítélet után részesülnek Isten színről színre való látásában. Ekkor a következő reakciókkal találkozhattunk: nyilvános figyelmeztetés (a Párizsi Egyetem és VI. Fülöp francia király részéről), a pápa téves elméleteit teológiai művekben cáfolták, továbbá Jacques Fournier bíboros, a későbbi XII. Benedek pápa (1334-1342) testvéri korrekciót terjesztett elő.

Teljesen egyértelmű, hogy az Egyház együtt tud élni azzal a helyzettel, hogy egy pápa – nagyon ritka esetben – súlyos teológiai tévedésbe vagy eretnokségbe esik. Az Egyház gyakorlata egészen mostanáig az volt, hogy az eretnek pápával kapcsolatos végső döntést az utódaira, illetve a jövőben összehívandó egyetemes zsinatra bízta, amint az I. Honorius pápa esetében is történt. Ha nem vonja vissza tévedését, bizonyára XXII. János pápával is ez történt volna.

Számtalanszor előfordult, hogy világi hatalmak vagy bűnöző csoportok lemondattak egy pápát. Különösen az úgynevezett sötét korban (10-11. század) találkoztunk ezzel, mikor a német császárok több méltatlan pápát távolítottak el, nem eretnokség miatt, hanem azért, mert az erkölcsi életük botrányos volt, és visszaéltek a hatalmukkal. Ez azonban soha nem egy bizonyos egyházzségi eljárás szerint történt, hiszen az Egyház isteni természete miatt ilyenre nem is lenne lehetőség. A pápa közvetlenül Istentől kapja a hatalmát, nem az Egyháztól, ezért az Egyház semmilyen okból nem mondathatja le.

Hitünk kötelező erejű tanítása (dogmája), hogy a pápa nem taníthat eretnokséget, mikor Péter székéből szólva (*ex cathedra*) hirdeti ki hitünk valamely tételét. Ez az az isteni ígéret, amely szerint a pokol kapui nem vesznek erőt az igazság székén (*cathedra veritatis*), amely Szent Péter apostol széke. I. Honorius pápa elítélésének történetét elemezve Dom John Chapman megállapítja: „A tévedhetetlenség úgyszólván a piramis csúcsa. Minél ünnepélyesebben fejezi ki magát az Apostoli Szentszék, annál biztosabbak lehetünk a

tévedhetetlenségében. Mikor a legünnepélyesebb megnyilatkozási módot választja, vagyis a szó szoros értelmében *ex cathedra* szólal meg, akkor a tévedés lehetősége teljesen kizárható. A pápa tekintélyét akkor is el kell ismerni és tiszteletben kell tartani, amikor nem tényleges tévedhetetlenséggel tanít. Hogy a pápa is tévedhet, azt mind a hitünk, mind a történelem alapján kijelenthetjük” (*The Condemnation of Pope Honorius*, London 1907, 109. old.).

Ha a pápa téves tanokat vagy eretnekségeket hirdet, az Egyház isteni természete gondoskodik az ellenszerről: a hirtelen támadt úrt a püspökök szolgálata és a hívek legyőzhetetlen hitérzéke (*sensus fidei*) tölti be. A számbeli arány ebből a szempontból teljesen lényegtelen. Elég, ha néhány püspök hirdeti a hit teljességét és teszi helyre az eretnek pápa tévedéseit. Elég, ha a püspökök utat mutatnak nyájuknak és megvédik az eretnek pápa tévedéseitől, és papjaik és a katolikus szülők ugyanígy tesznek. Mivel azonban az Egyház természetfeletti valóság, misztérium, semmihez sem fogható természetfeletti szervezet, Krisztus misztikus teste, a püspököknek, a papoknak és a világi híveknek – a helyreigazításokon, a felhívásokon, a hitvallásokon és a nyilvános elutasításon kívül – elégtételt is kell adniuk az Isteni Főnségnek, és vezekelniük kell a pápa eretnek cselekedeteiért. A II. Vatikáni Zsinat *Lumen gentium* kezdetű dogmatikus konstitúciója (vö. 12. pont) szerint a hívek összessége nem tévedhet a hit kérdéseiben, mikor a püspököktől kezdve az utolsó világi hívőig általános egyetértést mutat a hit és az erkölcs dolgában. Az egész Egyház hite akkor is sértetlen marad, ha maga a pápa hirdet teológiai tévedést és eretnekséget, hiszen Krisztus azt ígérte, hogy a Szentlélek, az igazság Lelke állandóan jelen lesz Egyházában, és azt különösen támogatja (vö. Jn 14,17; 1Jn 2,27).

Ha Isten kifürkészhetetlen akaratából megengedi, hogy a történelem egy adott pillanatában és igen ritka esetben a pápa úgy gyakorolja napi, rendes, nem tévedhetetlen tanítóhivatalát, hogy közben tévedéseket és eretnekségeket hirdet, az isteni Gondviselés néhány püspöknek és világi hívőnek nyitja fel a szemét, hogy tegyék meg azt, amit a pápai tanítóhivaltól egyelőre hiába várnánk. El kell mondanunk, hogy az ilyen helyzet igen ritka, ugyanakkor az egyháztörténelem tanúsága szerint olykor igenis előáll. Az Egyház valóban egyetlen test, egyetlen élő szervezet, és amikor a test feje (a pápa) kudarcot vall, illetve elmulasztja megtenni kötelességét, a test többi tagja (a hívek) vagy a test kiemelt tagjai (a püspökök) teszik meg azt, amit a pápának kellene. Az egyik ilyen közismert és tragikus helyzet az ariánus válság idején állt elő a negyedik században, mikor a hit tisztaságát – Boldog John Henry Newman megfogalmazása szerint – nem annyira az *ecclesia docens* (a tanító egyház, vagyis a pápa és a püspökök), hanem az *ecclesia docta* (a tanuló egyház, vagyis a világi hívek) őrizte meg.

Az az elképzelés, hogy az eretnek pápa *automatikusan* elveszíti hivatalát, mely esetben kimondható a pápai szék üressége, hallgatólagosan az egész Egyházzal azonosítja a pápát, és a pápaközpontúság, illetve pápa *túlzott tiszteletének* egészségtelen hozzáállásáról tanúskodik. E nézet képviselői (különös tekintettel néhány szentre) a túlzott ultramontanizmus, illetve pápaközpontúság hibájába esnek, és a pápát valamiféle félistenként tisztelik, aki még azokban a kérdésekben sem tévedhet, amelyekre a pápai tévedhetetlenség nem vonatkozik. Az az eshetőség tehát, hogy a pápa tévedést hirdet a tanítás terén, amelybe értelemszerűen a legsúlyosabb doktrinális tévedés, az eretnekség is beletartozik, ezen nézet képviselői számára elviselhetetlen és elképzelhetetlen, akkor is, ha mindegyike a pápai tévedhetetlenség körén kívül kerül sor.

Az az elmélet, illetve teológiai vélemény, hogy az eretnek pápa lemondatható, illetve elveszítheti hivatalát, ismeretlen volt az első évezredben. Csak az érett középkorban merült fel a gondolat, mikor a pápaközpontúság a tetőpontjára hágott, és a pápát tudat alatt magával az Egyházzal azonosították. Mindez gyökerében már az abszolút uralkodó evilági magatartásában is megfigyelhető, mikor így szól: „L'État, c'est moi!” (Az állam én vagyok!), melynek egyházi megfelelője így hangzik: „Az Egyház én vagyok!”

Az a vélekedés, hogy az eretnek pápa *automatikusan* (ipso facto) elveszíti hivatalát, az érett középkortól kezdve egészen a huszadik századig általános volt. Mindez azonban csak teológiai vélemény, nem az Egyház állandó tanítása, hiszen egyetlen egyetemes zsinat és egyetlen pápa sem foglalt mellette nyíltan állást. Az Egyház ugyanakkor elítélte egy eretnek pápát, igaz, hogy csak a halála után, nem a hivatali ideje alatt. Akkor sem tekinthetjük biztosnak és általánosan elfogadott tanításnak, ha az egyház néhány doktora (pl. Bellarmin Szt. Róbert és Szalézi Szt. Ferenc) is ezt képviselte. Olykor az Egyház doktrínái is tévedtek, pl. Aquinói Szent Tamás a Szeplőtelen Fogantatással, az egyházi rend szentségének anyagával vagy a püspökszentelés szentségi jellegével kapcsolatban.

Volt például az Egyház életében olyan időszak, amikor az az objektív téves teológiai vélekedés terjedt el, hogy az egyházi rend szentségének anyagát a szerek (evangéliumos könyv, ostya, kehely, stb.) átadása képezi. Ez a vélelemény sem ősinek, sem egyetemesnek nem tekinthető, bizonyos ideig azonban még a pápa (IV. Jenő) is támogatta rendeletében, illetve a liturgikus könyvekben is megjelent, még ha nem is sokáig. Később azonban, 1947-ben XII. Pius helyesbítette.

Az az elmélet, hogy az eretnek pápa hivatala az eretnekség miatt *automatikusan* (ipso facto) megszűnik, nem tekinthető többnek teológiai véleménynél, mivel nem felel meg a *semper, ubique, ab omnibus* teológiai kategóriáinak, vagyis

nem mindig mindenki mindenütt vallotta. Az egyetemes és rendes tanítóhivatal, illetve a pápai tanítóhivatal egyetlen olyan megnyilatkozásáról sem tudunk, amely támogatná azt az elméletet, miszerint eretnokség esetén az eretnek pápa hivatala *automatikusan* (ipso facto) megszűnik. Egy középkori egyházi jogi hagyomány szerint, melynek darabjait később a *Corpus Iuris Canonici*-ben, a latin egyház 1918-ig érvényes egyházi törvénykönyvében gyűjtötték össze, az eretnek pápa elítélhető: „*Papa a nemine est iudicandus, nisi deprehendatur a fide devius*”, vagyis: „Senki sem ítélt el a pápát, kivéve akkor, ha bebizonyosodik, hogy eltért a hittől.” (*Decretum Gratiani, Prima Pars*, dist. 40, c. 6, 3. pars) Az 1917-ben közzétett Egyházi Törvénykönyv azonban kihagyta a *Corpus Iuris Canonici* eretnek pápával kapcsolatos rendelkezését. Ilyen rendelkezés az 1983-as Egyházi Törvénykönyvben sem szerepel.

Az Egyház mindig is azt tanította, hogy a formális eretnokség miatt automatikusan kiközösítés alá eső eretnek személy is érvényesen szolgálthatja ki a szentségeket, és hogy rendkívüli helyzetben az eretnek vagy a formálisan kiközösített pap is gyakorolhatja a joghatóságát, és szentségi feloldozásban részesítheti a bűnbánó bűnöst. A pápaválasztás rendjére vonatkozó szabályok, amelyek VI. Pálig voltak érvényben, azt is lehetővé tették, hogy a kiközösített bíboros is részt vegyen a pápa megválasztásában, sőt a kiközösített bíborost is lehetett pápának választani: „Egyetlen választóbíborost sem szabad kizárni abból, hogy aktívan vagy passzívan részt vegyen a pápa megválasztásában, amennyiben kiközösítés, felfüggesztés vagy interdiktum alá esik, vagy más tekintetben van akadályoztatva egyházi szempontból. A választás eredményének tekintetében minden ilyen ítélet felfüggesztésre kerül.” (VI. Pál, a *Romano Pontifice eligendo* kezdetű apostoli konstitúció 35. pontja). Ezt a teológiai alapelvet kell alkalmazni az eretnek püspök vagy az eretnek pápa esetében is, aki eretnoksége ellenére is érvényesen gyakorolhatja egyházi joghatóságát, és ezért nem veszíti el *automatikusan* (ipso facto) hivatalát az eretnokség miatt.

Az az elmélet, illetve teológiai vélekedés, amely szerint az eretnek pápa *automatikusan* (ipso facto) elveszíti hivatalát az eretnokség miatt, a gyakorlatban sem kivitelezhető. Amennyiben mégis alkalmaznák, olyan helyzethez vezetne, mint amilyen a 14. század végén és a 15. század elején történt nagy egyházszakadás esetében állt elő, amely katasztrofálisan érintette az Egyházat. Mindig lesznek olyan bíborosok, püspökök és világi hívők, akik nem fogják a pápa valamely tévedését formális eretnokségnek nyilvánítani, és így a mindenkori pápát továbbra is az egyetlen törvényes pápának tekintik.

A formális egyházszakadás, ahol ketten vagy többen tartanak igényt a pápai trónra – a pápa egyházi jog szerinti lemondatása szükségszerűen ehhez vezetne – biztos, hogy többet ártana az Egyháznak, mint az a viszonylag rövid és igen

ritka időszak, amikor a pápa doktrinális tévedéseket vagy eretnokségeket hirdet. Az Egyház kétezer éves fennállásához képest az eretnek pápa működése mindig viszonylag rövid időszakot érint. Az isteni gondviselésre kell bízni, hogy ebben a ritka és kényes helyzetben közbelépjen.

Az eretnek pápa mindenáron való lemondatására irányuló törekvés annak a jele, hogy túlságosan is emberi módon állunk hozzá a dologhoz, és nem vagyunk hajlandók elviselni azt az ideiglenes keresztet, amelyet az eretnek pápa jelent. Arra is utalhat, hogy a harag túlságosan is emberi érzelme jellemez minket. Bárhogy is legyen, túlságosan is emberi megoldást kínál, és mint ilyen ahhoz hasonlít, ahogy a politikában szoktak viselkedni az emberek. Az Egyház és a pápaság olyan valóságok, amelyek nemcsak emberi, hanem isteni természetűek. Az eretnek pápa jelentette kereszt az elképzelhető legnagyobb kereszt az egész Egyház számára, még ha ezt a keresztet csak átmeneti ideig kell is hordozni.

Az eretnek pápa lemondatására irányuló igyekezet mögött megfigyelhető másik tévedés az, hogy az Egyházat közvetve, tudat alatt a pápával azonosítja, és a pápát állítja az Egyház mindennapi életének középpontjába. Ez végső soron és tudat alatt egészségtelen ultramontanizmushoz, pápáközpontúsághoz, a pápa túlzott tiszteletéhez és személyi kultuszához vezet. Olyan időszakok is voltak az Egyház történelmében, amikor Péter széke hosszabb időre megüresedett. Például 1268. november 29-től 1271. szeptember 1-ig sem pápa, sem ellenpápa nem volt. Nem jó tehát, ha a katolikusok a pápát, a pápa szavait és cselekedeteit teszik meg hétköznapi életük középpontjának.

Az örökségből ki lehet tagadni a gyermeket, a családból azonban nem lehet kitagadni az apát, akármilyen bűnököt követ is el, és akármilyen gyalázatosan is viselkedik. Ilyen az a hierarchikus rendszer, melyet Isten már a teremtéskor meghatározott. Ugyanez vonatkozik a pápára, aki hivatali ideje alatt Krisztus egész földi családjának lelki édesapja. Ha a családapa bűncselekményeket követ el vagy gyalázatosan viselkedik, akkor a gyermekeknek távol kell tartaniuk magukat tőle, és kerülniük kell a vele való kapcsolatot. Azt azonban nem mondhatják, hogy „választunk magunknak egy új és jó családapát”, hiszen ez mind a józan észnek, mind a természetnek ellentmondana. Ezt az alapelvet kell követnünk akkor is, amikor az eretnek pápa lemondatásának kérdése merül fel. Senki sem mondhatja le a pápát, csak Isten léphet közbe, aki ezt a maga idejében meg is fogja tenni, hiszen Isten gondviselése soha nem hagy minket magunkra („*Deus in sua dispositione non fallitur*”). Az I. Vatikáni Zsinat alatt Zinelli püspök atya, a hit helyzetével foglalkozó zsinati bizottság relátora a következőképpen beszélt az eretnek pápa lehetőségéről: „Ha Isten ekkora bajt (azt, hogy a pápa eretnokségbe essen) megenged, akkor azokat az eszközöket is biztosítja, amelyekkel a helyzet orvosolható” (Mansi 52, 1109).

Az eretnek pápa lemondása végső soron a konciliarizmus (*Egyházkép, mely szerint az Egyház legfőbb hatalmi szerve az egyetemes zsinat, melynek a pápa is alá van vetve. - KV szerk.*), a szedevakantizmus (*A pápai szék betöltetlenségét valló irányzat. - KV szerk.*) eretnekségét támogatná, és olyan hozzáállást mozdítana elő, amely a tisztán emberi vagy politikai közösségekben figyelhető meg. Azt az elkülönülési hajlandóságot, illetve nemzeti autokefalizmust erősítené, amely a protestáns világra, illetve az ortodox egyházakra jellemző.

A pápa elmozdítását, illetve automatikus hivatalvesztését pártoló álláspont továbbá lényegét tekintve – ha csak tudat alatt is – egyfajta „donatista” magatartásnak minősül a pápai tisztség tekintetében. A donatista elmélet csaknem ugyanolyan erkölcsi feddhetetlenséget tulajdonít a szent szolgálattevőknek (a papoknak és a püspököknek), mint Krisztusnak, ezért úgy véli, hogy azok csak akkor töltik be érvényesen tisztségüket, ha nyilvános életükben semmiféle erkölcsi hibával vagy vétséggel nem vádolhatók. Az említett elmélet is kizárja, hogy a pápa tanításbeli tévedést, vagyis eretnekséget hirdessen, hiszen ebben az esetben a hivatala automatikusan érvénytelennek minősül, a széke pedig megüresedik, hasonlóan a donatistákhoz, akik szerint a pap és a püspök erkölcsi botlásaival annak hivatala is megüresedik.

Az egyházi hatalom legfőbb képviselője (a pápa vagy az egyetemes zsinat) a következőképpen szabályozhatná egyházjogilag, mit kell tenni akkor, ha a pápa eretnekséget vagy téves tanokat hirdet:

- A pápa semmilyen formában és semmilyen okból nem mondatható le, akkor sem, ha eretnekségbe esik.
- Mint az Egyház legfőbb tanítója, minden hivatalba lépő újonnan megválasztott pápa esküvel köteles fogadni, hogy Krisztus egész nyáját óvja az eretnekség veszélyétől, beszédében és cselekedeteiben pedig az eretnekség látszatát is kerüli, hiszen éppen az ő feladata, hogy valamennyi pásztor és hívőt megerősítse a hitben.
- Ha a pápa nyilvánvaló teológiai tévedést vagy eretnekséget hirdet, vagy cselekedeteivel és mulasztásaival az eretnekség terjedését segíti elő, a bíborosi kollégium dékánja köteles testvéri módon bizalmasan helyreigazítani.
- Amennyiben a bizalmas helyreigazítás eredménytelennek bizonyul, a bíborosi kollégium dékánja köteles a helyreigazítást nyilvánosságra hozni.
- A nyilvános helyreigazítással egyidejűleg a bíborosi kollégium dékánja szólítsa fel a híveket, hogy imádkozzanak a pápáért, hogy ismét legyen ereje ahhoz, hogy a félreérthetőség minden árnyékától mentesen az egész egyházat megerősítse a hitben.

- A bíborosi kollégium dékánja ugyanakkor tegye közzé a hitvallást, amelyben a pápa által tanított vagy megtúrt teológiai tévedéseket egyértelműen elutasítják (magát a pápát nem kell feltétlenül megemlíteni benne).
- Amennyiben a bíborosi kollégium dékánja elmulasztja a helyreigazítást, nem hívja fel a híveket imádságra, nem teszi közzé a hitvallást, akkor bármely bíboros, püspök vagy püspöki csoport megteheti ezt, ha pedig mind a bíborosok, mind a püspökök elmulasztják ezt, akkor bármely katolikus hívő, illetve katolikus hívők csoportja megteheti.
- Amennyiben a bíborosi kollégium dékánja vagy valamely bíboros, püspök, püspöki csoport, világi hívő vagy világi hívek csoportja helyreigazítja a pápát, imádságra szólítja fel a híveket, és közlésezi a hitvallást, semmiféle kánonjogi szankció vagy büntetés nem foganatosítható ellenük, és nem vádolható azzal, hogy a pápával szemben tiszteletlenül viselkednek.

Abban a rendkívüli ritka helyzetben, amikor a pápa eretneknek bizonyul, az Egyház lelki helyzete Nagy Szent Gergely pápa (590-604) szavaival jellemezhető, aki kora Egyházát egy „öreg hajóhoz hasonlította, melyet a hullámok összevissza dobálnak, a víz minden oldalán árad be, a vihar napi ostromának súlya alatt megroggyant illesztékek pedig a hajótörés rémét vetítik előre” (*Registrum I, 4, Ep. ad Ioannem episcopum Constantinopolitanum*)

Abból az evangéliumi történetből, mikor a mi Urunk lecsendesíti a háborgó tengert és megmenti Pétert a vízbe süllyedéstől, megtanulhatjuk, hogy még a legdrámaibb és emberi szempontból kétségbeesítő helyzetben is, amit az eretnek pápa jelent, az Egyház valamennyi pásztorának és hívőjének hinnie és bízni kell abban, hogy Isten a maga gondviselő szeretetében közbe fog lépni, és Krisztus le fogja csendesíteni a háborgó vihart, és meg fogja adni az erőt Péter utódjának és földi helytartójának, hogy valamennyi pásztor és hívőt megerősítse a katolikus és apostoli hitben.

Szent Agathon pápa (678-681), akinek az a nehéz feladat jutott osztályrészül, hogy enyhítse a kárt, melyet a hit teljessége I. Honorius pápa eretneksége miatt szenvedett, tüzes lelkülettel fordult Péter valamennyi utódához, akik soha nem feledkezhetnek meg arról a súlyos kötelességükről, hogy a hitletemény szüzi tisztaságát romlatlanul kell megőrizniük: „Jaj nekem, ha nem az én Uram igazságát hirdetem, melyet ők szívükből hirdettek! Jaj nekem, ha elhallgatom az igazságot, amelyet a „pénzváltóknak” kell adnom, vagyis nem tanítom azt a keresztény népnek, és nem itatom át őket velem! Mit fogok mondani, mikor maga Krisztus ítél majd meg, ha igéinek igazságát itt – Isten ments! – szégyellem hirdetni? Milyen elégtételt tudok adni magamért és a rám bízott lelkekért, ha majd számot kell adnom róla, miként töltöttem be a kapott tisztséget?” (*Ep. "Consideranti mihi" ad Imperatores*)

Mikor az első pápa, Szent Péter fizikai rabságban sínylődött, az egész Egyház könyörgött a szabadulásáért: „Míg Pétert fogva tartották a börtönben, az Egyház szüntelenül imádkozott érte az Istenhez” (ApCsel 12,5). Mikor a pápa tévedéseket, sőt eretnkségeket hirdet, lelki rabságban sínylődik. Ezért az egész Egyháznak szüntelenül imádkoznia kell, hogy Isten szabadítsa meg a lelki rabságból. Az egész Egyháznak természetfeletti kitartásra van szüksége az efféle imádságban, és természetfeletti módon bíznia kell abban, hogy az Egyházat végső soron Isten kormányozza, nem a pápa.

Mikor I. Honorius pápa (625-638) felemásan kezdett viszonyulni a monotheizmus új eretnkségének terjedéséhez, Szent Szofroniosz jeruzsálemi pátriárka a következő szavakkal küldte el püspökét Palesztinából Rómába: „Keresd fel az apostoli széket, ahol a szent tanítás alapjai vannak, és addig imádkozz, amíg az apostoli szék el nem ítéli az új eretnkséget!”

Mikor az eretnek pápa tragikus esete áll elő, az Egyház valamennyi tagjának, a püspököktől kezdve egészen az egyszerű hívekig, minden törvényes eszközt – a tévelygő pápa bizalmas és nyilvános helyreigazítását, a szüntelen és buzgó imádságot, az igazság nyilvános megvallását – fel kell használnia annak érdekében, hogy az Apostoli Szentszék ismét egyértelműen hirdesse az isteni igazságokat, melyeket az Úr Péterre és annak utódaira bízott. „Péter utódai ugyanis nem azért kapták a Szentlélekre vonatkozó ígéretet, hogy annak kinyilatkoztatása nyomán új tanítást hozzanak nyilvánosságra, hanem, hogy segítségével az apostolok által átadott kinyilatkoztatást, vagyis a hitlételeményt szentül őrizték és helyesen magyarázzák.” (Az I. Vatikáni Zsinat *Pastor aeternus* kezdetű dogmatikus konstitúciója, 4. fejt.)

Az Egyház valamennyi pópáját és tagját emlékeztetni kell azokra a bölcs és örök érvényű szavakra, amelyeket a konstanzi egyetemes zsinat (1414-1418) fogalmazott meg a pápáról mint az Egyház első emberéről, aki teljesen alá van rendelve a hitnek, és akinek lelkiismeretesen örködni kell a hit épsége felett: „Mint hogy a római pápa ily nagy hatalmat gyakorol a halandó emberek felett, helyénvaló, hogy a hit elvitathatatlan kötelekei és az Egyház szentségeinek kiszolgáltatásakor alkalmazandó szertartások annál inkább kötelezzék. Elrendeljük tehát, hogy akit mostantól fogva római pápává választanak, annak a következő nyilvános hitvallást kell tennie, hogy a jövő római pápában a hit teljessége – pápaságuk első pillanatától kezdve – mindenkor páratlan ragyogással tündököljék.” (az 1417. október 9-től kezdődő harminckilencedik ülésen, V. Márton pápa jóváhagyásával)

A konstanzi zsinat ugyanazon ülésén úgy rendelkezett, hogy minden újonnan választott pápának hitesküt kell tennie a következő javaslat szerint, melyből alább a legfontosabb részeket idézzük:

„Én, XY, megválasztott pápa teljes szívemből megvallom a mindenható Istennek, hogy erősen hiszem és vallom a katolikus hitet az apostolok, az általános zsinatok és a többi szent Atya hagyománya szerint. Az utolsó pontig változatlanul őrzöm ezt a hitet, és halálom árán, vérem ontásáig is erősítem, védelmezem és hirdetem, és mindenben követem és megtartom azokat a szertartásokat, amelyek a katolikus egyház szentségeiben hagyományozódtak ránk.”

Milyen időszerű is ez a pápai eskü, és milyen fontos lenne, különösen napjainkban, hogy sürgősen bevezessék! A pápa nem valamiféle abszolút uralkodó, aki azt tehet és mondhat, amit csak akar, és tetszése szerint változtatgathatja a tanítást vagy a liturgiát. Sajnos az elmúlt századokban – a korakereszténység apostoli hagyományával szemben – a pápák olyannyira abszolút uralkodóként, illetve félistenként kezdtek viselkedni, hogy a legtöbb püspök és hívő teológiai és lelki magatartását is ez határozza meg, különösen a legjámborabbakét. Mikor a püspökök és a hívek vak és jámbor módon elfogadták a pápai abszolútizmust, megfélemltek róla, hogy a pápának mindenkinél jobban kerülnie kell az Egyházban az újdonságokat, és oly gondosan kell követnie a hit és a liturgia hagyományát, hogy azzal másoknak is példát mutasson.

A *Liber Diurnus Romanorum Pontificum*-ban található pápai eskü szerint az új pápa fő kötelessége és legfőbb jellemzője az elődeitől rá örökített hagyományhoz való rendíthetetlen hűség: „*Nihil de traditione, quod a probatissimis praedecessoribus meis servatum reperi, diminuire vel mutare, aut aliquam novitatem admittere; sed ferventer, ut vere eorum discipulus et sequipeda, totis viribus meis conatibusque tradita conservare ac venerari.*” („Esküszöm, hogy a kapott Hagymányt, valamint mindazt, amit Istennek tetsző elődeim őriztek meg számomra, semmi módon meg nem változtatok, abban semmihez hozzá nem nyúlok, semmit át nem alakítok, és semmi újítást nem engedélyezek, hanem mint annak igazán hűséges tanulója és követője minden erőmmel, szívem lángoló szeretetével és teljes áhítatával a rám hagyományozott javakat oltalmazom.”)

Ugyanezen pápai eskü a *lex credendi*-hez (a hit szabályához) és a *lex orandi*-hoz (az imádság szabályához) való hűségre is hivatkozott. A *lex credendi*-vel (a hit szabályával) kapcsolatban az eskü szövege megjegyzi:

„*Veræ fidei rectitudinem, quam Christo autore tradente, per successores tuos atque discipulos, usque ad exiguitatem meam perlatam, in tua sancta Ecclesia reperi, totis conatibus meis, usque ad animam et sanguinem custodire, temporumque difficultates, cum tuo adjutorio, toleranter sufferre.*” („Ígérem, hogy minden erőmmel, ha kell, halálom árán, vérem ontásáig védelmezem az igaz hit épségét, melynek szerzője Krisztus, és amely utódaidon és tanítványaidon keresztül jutott el csekélységemhez, és amelyet az Egyházban találok. Ígérem továbbá, hogy korunk nehézségeit türelemmel viselem.”.)

A lex orandival kapcsolatban a pápai esküben ezt olvassuk:

„*Disciplinam et ritum Ecclesiae, sicut inveni, et a sanctis praecessoribus meis traditum reperi, illibatum custodire.*” („Ígérem, hogy sértetlenül megőrzöm az Egyház fegyelmét és liturgiáját, úgy, amint azt szent elődeimtől kaptam.”)

Az elmúlt száz évben a pápai abszolutizmus olykor az Egyház liturgikus hagyományát sem kímélte. A *lex orandi*-t X. Piusz, XII. Piusz és VI. Pál pápa, a *lex credendi*-t Ferenc pápa változtatta meg gyökeresen.

X. Piusz volt az első pápa a latin egyház történelmében, aki oly gyökeresen alakította át a zsoltároskönyv (*cursus psalmodum*) rendjét, hogy a zsoltárok eloszlása tekintetében az imaórák liturgiája gyakorlatilag teljesen megváltozott. A következő hasonló esetre XII. Piusz pápa idején került sor, aki a Vulgata-zsoltároskönyv évezredes és énekelt latin szövegének gyökeresen más formáját hagyta jóvá liturgikus használatra. Az új latin fordítás, az úgynevezett „piuszi zsoltároskönyv” tudósok mesterségesen összeállított szövege, mely a maga mesterséges volta miatt zsoltározásra is alig alkalmas. XXIII. János pápasága alatt az egész Egyház úgy, ahogy van, elutasította ezt az új latin fordítást, melyet találóan az „*accessit latinitas, recessit pietas*” („*Bejött a jó latinság, kiment a jó buzgóság.*” - *KV szerk.*) bölcs mondással illették. XII. Piusz pápa a nagyhét liturgiáját, az Egyház évezredes liturgikus kincsét is megváltoztatta, és részben újonnan kitalált szertartásokat vezetett be. A teljesen példa nélkül álló liturgikus változtatások azonban VI. Pál pápáig vártak magukra, aki forradalmian átalakította a szentmise és az összes többi szentség szertartását, és olyan mértékű liturgikus reformot hajtott végre, amelyre korábban egyetlen pápa sem merészkedett volna.

Ferenc pápa a teológiában hajtott végre forradalmi változtatást, mikor jóváhagyta néhány helyi egyház gyakorlatát, melyek kivételes esetben a házasságtörőket (az úgynevezett „rendezetlen kapcsolatban” élőket) is szentáldozáshoz engedik. Még ha ezek a helyi szabályozások nem is minősülnek általános normának az Egyházban, az érvényes és elhált szentségi házasság abszolút felbonthatatlanságára vonatkozó isteni igazságot mindenképpen tagadják. A Szentatya másik változtatása a tanítás terén a halálbüntetés jogosságának kétezer éves állandó bibliai tanát érinti, a legújabb pedig az Abu-Dzabiban aláírt vallásközi találkozó 2019. február 4-én kelt és Ferenc pápa által is jóváhagyott dokumentumában található, miszerint a nemek, a fajok és a vallások sokfélesége az isteni bölcs akarat rendelkezésének köszönhető. Ez a mondat hivatalos pápai helyreigazításra szorul, hiszen egyértelműen ellentmond a Tízparancsolat első törvényének és a mi Urunk, Jézus Krisztus egyértelmű tanításának, így az isteni kinyilatkoztatásnak is.

Az a hatásos és elgondolkodtató történet jut erről eszünkbe, mikor néhány püspök arra kérte IX. Piusz pápát, hogy változtasson a mise kánonján, és foglalja bele Szent József nevét. A Szentatya így válaszolt: „Nem tehetem. Én csak a pápa vagyok!”

Minden pápának és minden hívőnek kitartóan kellene imádkoznia Dom Prosper Guéranger következő imádságát (különösen napjainkban), melyben Szent II. Leó pápát dicséri, hogy az I. Honorius pápa okozta válságban oly fáradhatatlanul védelmezte a hit épségét:

„Szent Leó, támogasd minden korban a pásztor, aki Krisztus Egyházát kormányozza, hogy tartsa távol magát a mindent elhomályosító ködtől, melyet a föld bocsát ki magából! Mindig tartsd ébren a hívő nyáj lelkében az erős imádságot, mellyel az Egyház szüntelenül tartozik neki (vö. ApCsel 12,5), hogy az Igazság Napja akkor is elérje Pétert, ha a legsötétebb kazamata mélye tartja fogva, és annak tiszta sugaránál felismerje, mit kell tennie, és a ragyogó fény Krisztus egész testét átjárja. „A test világa a szem” – mondta Jézus. „Ha szemed ép, egész tested világos.” (Mt 6,22) Felismerjük, milyen erős a Szikla, amelyre az Egyház épül. Tudjuk, hogy a pokol kapui sem vesznek erőt rajta (Mt 16,18). A sötétség szellemei ugyanis soha nem szabadultak el annyira, mint ama [Honorius pápa okozta] sajnálatos válság idején, amelynek véget vetettél, és a mégoly nagynak látszó sikerük sem hiúsította meg az isteni ígéretet: a Szentlélek biztos segítsége ugyanis Péter tanításának szól, nem Honorius pápa hallgatásának vagy annak, hogy az eretnekséget támogatta.” (*The Liturgical Year*, London 1900, 12. köt., 377-378. old.)

Azt a rendkívül ritka helyzetet, ha a pápa eretneknek vagy félig eretneknek bizonyul, végső soron az Egyház és a péteri hivatal isteni jellegébe és elpusztíthatatlanságába vetett hittel kell viselnünk. Ezt az igazságot Nagy Szent Leó pápa fogalmazta meg, aki hangsúlyozta, hogy Szent Péter méltósága mit sem csökken utódaiban, bármennyire méltatlannak bizonyuljanak is: „*Cuius dignitas etiam in indigno haerede non deficit*” (*Serm.* 3, 4).

Az a valóban elképesztő helyzet is előállhat, hogy egy pápa szexuálisan bántalmaz fiatalkorúakat vagy beosztottakat a Vatikánban. Mit tegyen az Egyház ilyen helyzetben? Tűrje el, hogy a pápa kiskorúakat vagy a beosztottait molesztálja? Mennyi ideig kell az Egyháznak elviselnie az ilyen pápát? *Automatikusan* (ipso facto) megszűnik a pápasága, ha kiskorúakat vagy a beosztottait szexuálisan zaklatja? Az ilyen helyzetben új egyházbírói vagy teológiai elmélet vagy álláspont rajzolódhatna ki, amely lehetővé tenné a pápa lemondatását és a gyalázatos büntetést (pl. a kiskorúak és a beosztottak szexuális zaklatása) miatti automatikus hivatalvesztését. Ez az álláspont annak felel meg, amely eretnekség esetén teszi lehetővé a pápa lemondatását és automa-

tikus hivatalvesztését. Ugyanakkor az ilyen új elmélet vagy álláspont (a pápa lemondása és hivatalvesztése a szexuális bűncselekmények miatt) egyértelműen ellentétes az Egyház állandó tanításával és gyakorlatával.

Mikor azt mondjuk, hogy az eretnek pápát keresztként kell hordoznunk, nem arra gondolunk, hogy tétlenül bele kellene törödnünk a helyzetbe, és el kellene fogadnunk mindazt a rosszat, amit tesz. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy orvosoljuk a helyzetet, amit a pápa eretnoksége jelent. Elviselni az eretnek pápa keresztjét semmiképpen nem jelenti azt, hogy igent mondunk az eretnokségeire, vagy hogy tétlenek maradunk. Az erkölcstelen és ateista rendszereket is keresztként kell viselniük az embereknek (hány katolikus élt ilyen rendszerben a Szovjetunióban és viselte keresztként a helyzetet a vezeklés szellemében!). A szülőknek is keresztként kell viselniük hitetlenné lett és erkölcstelen életet élő felnőtt gyermeküket. A családtagoknak is keresztként kell viselniük az alkoholista édesapát. A szülők nem foszthatják meg családtagságától tévelygő gyermeküket, ahogy a gyermekek sem foszthatják meg családtagságától vagy „apai” címétől tévelygő édesapjukat.

Ha a biztosabb utat választjuk, és nem mondatjuk le az eretnek pápát, akkor az Egyház természetfeletti megközelítését választjuk. Az ilyen út a maga gyakorlati és konkrét ellenintézkedéseivel semmi módon nem jelent tétlenséget vagy együttműködést a pápa tévedéseivel, hanem nagyon is tevékeny elköteleződés és igazi együttműködés az Egyházzal, amely az eretnek vagy félig eretnek pápa idején a maga Golgotáját éli át. Minél inkább kétértelműen fogalmaz a pápa a tanítás terén, minél inkább tévedéseket, sőt eretnokségeket hirdet, annál ragyogóbban tündöklök fel az Egyházban a kicsinyek igaz katolikus hite: az ártatlan gyermekek, a szerzetesnővérek hite, mindenekelőtt az Egyház rejtett gyöngyszemeinek, a zárdában élő apácák hite, a hősi és erényes világi hívek hite, bármilyen legyen is a társadalmi helyzetük, egyes papok és püspökök hite. A katolikus hit ezen tiszta lángja, melyet gyakorta az áldozat és vezeklés cselekedetei táplálnak, ragyogóbban világít, mint az eretnek pápa gyávasága, hűtlensége, lelki keménysége és vaksága.

Az Egyház olyannyira isteni intézmény, hogy bizonyos ideig az uralkodó pápa eretnoksége ellenére is fenn tud maradni, pontosan azért, mert a pápa nem azonos az Egyházzal. Az Egyház olyannyira isteni intézmény, hogy még az eretnek pápa sem tudja elpusztítani, és bár súlyosan rombolja az Egyház életét, a tevékenysége csak ideig-óráig tart. Az egész Egyház hite nagyobb és erősebb, mint az eretnek pápa tévedései, és ezt a hitet még az eretnek pápa sem tudja legyőzni. Az egész Egyház erősebb és maradandóbb, mint az a viszonylag rövid életű katasztrófa, amelyet az eretnek pápa okoz. Az igazi szikla, amelyen az Egyház hitének és szentségének elpusztíthatatlansága nyugszik, maga

Krisztus, akinek a pápa pusztán az eszköze, ahogy minden pap és püspök is csak eszköz Krisztus, a Főpap kezében.

Az Egyház egészséges tanítása és erkölcsisége nem kizárólag a pápától függ, hiszen abban a rendkívüli helyzetben, amikor a pápa eretneknek bizonyul, az isteni törvény szerint az Egyház egészséges tanítását és erkölcsiségét a püspökök tanításához való hűség, végső soron pedig valamennyi világi hívő hűsége biztosítja, amint azt Boldog John Henry Newman mondta, és maga a történelem is kellőképpen bizonyítja. Az Egyház egészséges tanítása és erkölcsisége nem függ oly mértékben egyetlen pápa kérész életű doktrinális hibáitól, hogy ezzel maga a pápai szék is megüresedjen. Ahogy az Egyház tud létezni pápa nélkül, amint az az Egyház történelmében több éven át meg is történt, úgy az Egyház isteni természeténél fogva annyira erős, hogy még az eretnek pápa átmeneti időszakát is kibírja.

Ha eretnoksége miatt lemondanánk a pápát, vagy az eretnek pápa *automatikus* (ipso facto) hivatalvesztése miatt a pápai széket üresnek nyilvánítanánk, forradalmi újdonságot vezetnénk be az Egyház életébe, még hozzá olyan kérdésben, amely az Egyház természete és élete szempontjából döntő fontosságú. Az efféle kényes kérdésben az Egyház állandó hitérékének biztosabb útját (*via tutior*) kell választani, akkor is, ha gyakorlati, nem pedig szigorú értelemben vett doktrinális kérdésről van szó. Bár I. Honorius pápát három egymást követő egyetemes zsinat (a harmadik konstantinápolyi zsinat 681-ben, a második niceai zsinat 787-ben és a negyedik konstantinápolyi zsinat 870-ben), valamint II. Szent Leó pápa 682-ben eretnokség miatt kiközösítette, arra hallgatólagosan sem utaltak, hogy az eretnokség miatt I. Honorius pápasága *automatikus* (ipso facto) megszűnt volna. Az igazság az, hogy I. Honorius pápát még azután is érvényes pápának tekintették, hogy 634-ben Sergius pátriárkának írt leveleiben az eretnokséget támogatta, hiszen utána még négy évig, egészen 638-ig uralkodott.

A következő alapelv, melyet – más helyzetben ugyan – I. István pápa (†257) fogalmazott meg, iránymutatásul szolgálhat a tekintetben, mit kell tennünk abban az igen kényes és ritka esetben, amikor a pápa eretneknek bizonyul: „*Nihil innovetur, nisi quod traditum est,*” vagyis: „Ne újítsunk semmit azon, amit örökbe kaptunk.”

†Athanasius Schneider, a Legszentebb Szűz Máriáról nevezett
asztanai érsekség segédpüspöke
(2019. április 07., Katolikus Válasz)

A tisztítótűzről (2.)

Emmanuel nővér interjúja Maria Simma-val (Sonntag. Vorrarlberg. kb. 1988.)

Egy nagyon szép példát fogok említeni, amelyet az ars-i plébános mondott el a híveinek, éppen a misével kapcsolatban.

„Gyermekeim, egy jó pap elvesztette egy barátját, akit nagyon szeretett. Ezért sokat imádkozott a lelke nyugalmaért. Egy napon Isten tudomására hozta, hogy az illető a tisztítóhelyen van és borzasztóan szenved. Ez a szent pap nem tudott jobbat kigondolni, mint hogy felajánlja a szentmise áldozatot kedves halottjáért. A konzekráció pillanatában kezébe vette az ostyát, és ezt mondta: Örök Szent Atya! Csináljunk egy cserét. Nálad van a barátom lelke, aki a purgatóriumban van, én meg kezemben tartom Fiad testét. Hát irgalmas jó Atyám, szabadítsd meg a barátomat, és én felajánlom Neked a Fiadat halálának és szenvedésének teljes érdemével. Kérése teljesült. Valóban, az Úrfelmutatás pillanatában látta barátja lelkét dicsőségben ragyogva, amint a mennybe ment. Isten elfogadta a cserét. Nohát, gyermekeim, tette hozzá az ars-i plébános, ha ki akarunk szabadítani a purgatóriumból egy lelket, aki kedves nekünk, tegyünk mi is így: ajánljuk fel Istennek a Szent Áldozat által szeretett Fiát halálának és szenvedésének minden érdemével. Isten semmit sem tagadhat meg tőlünk.”

Van egy másik igen hatalmas eszköz a szenvedő lelkek megsegítésére, s ez természetesen a saját szenvedésünk, a penitenciáink felajánlása, és az önként vállalt szenvedés: mint a vezeklés, a böjt, az önmegtartóztatás, stb., és persze a nem önként vállalt szenvedés is, mint a betegség, a gyász, stb.

– Mária, magát is több ízben felhívták, hogy szenvedjen a szenvedő lelkekért, hogy megszabaduljanak. Meg tudná-e mondani, mit érzett és élt át ilyenkor?

– Első ízben egy lélek megkért, legyen szíves szenvedni három órát a tessenben érte. És utána folytathatom a munkámat. Azt mondtam magamban: ha három óra múltán vége, elfogadhatom. Az a három óra úgy éreztem, hogy három napig tartott, annyira fájdalmas volt. És a végén megnéztem az órámat, és láttam, hogy csak 3 órát tartott. A lélek azt mondta, hogy 20 évi purgatóriumtól kíméltem meg azzal, hogy a 3 órás szenvedést elfogadtam.

– Igen, de miért szenvedett csupán 3 órát 20 évi purgatóriumért? Miben volt több a maga szenvedése?

– Mert a földi szenvedésnek más az értéke. A Földön, amikor szenvedünk, akkor növekedhetünk a szeretetben, érdemeket szerezhethetünk. Ez nem így van a purgatóriumi szenvedéssel, ott a szenvedés csak arra jó, hogy megtisztítson minket a bűntől. A Földön megkapunk minden kegyelmet. Szabadon választhatunk.

– Mindez nagyon biztató, mert rendkívüli értelmet adhat szenvedéseinknek, mivel ez az önként vagy nem önként vállalt szenvedés, az áldozatok, amelyeket meghozhatunk – a betegség, a gyász, a csalódások okozta szenvedés – ha türelmesen alázatosan fogadjuk és szenvedjük el őket, ezeknek a szenvedéseknek hallatlan erejük lehet, hogy segítsenek a lelkeken. És a legjobb, amit tehetünk – mondta Mária – ha egyesítjük szenvedésünket Jézuséval, letéve őket Szűz Mária kezébe. Mert Ő tudja a legjobban felhasználni őket, mivel mi magunk legtöbbször nem ismerjük a legsürgősebb szükségleteket magunk körül. És persze mindezt Mária visszaadja nekünk halálunk óráján. És ezek a szenvedések – ezzel bízathatjuk magunkat, amikor szenvedünk – ezek a felajánlott szenvedések lesznek a mi legértékesebb kincseink a túlvilágon.

Egy másik eszköz, amely hatékony – mondja nekünk Mária – a keresztút.

Mivel az Úr szenvedéseit szemlélve lassan elkezdjük gyűlölni a bűnt és kívánni minden ember üdvösségét, a szívnek ez a hajlandósága megkönnyebbulést szerez a szenvedő lelkeknek, és felkelti a bűneink feletti bánatot.

Egy másik igen ajánlott eszköz, a szentolvasó az elhunytakért

A rózsafüzér által minden évben sok lélek szabadul ki a tisztítóhelyről. Maga az Isten Anyja jön a purgatóriumba, hogy kiszabadítsa onnan a lelkeket. S ez igen szép, hogy a szenvedő lelkek Szűz Máriát az Irgalmasság Anyjának nevezik. A lelkek azt mondják Máriának, hogy a búcsúknak felbecsülhetetlen az értéke a szabadulásuk szempontjából. S részünkről néha kegyetlenség nem kihasználni ezt a kincset, amelyet az Egyház ajánl fel nekünk a lelkek érdekében.

Ami a búcsúkat illeti, hosszasan tartana, ha mindent elmagyaráznánk itt. Utalok VI. Pálnak 1968-ban írt csodálatos szövegére. Kérhetik akár a plébánosuktól, akár a vallásos könyvek boltjában.

Természetesen egy nagy eszköz a szenvedő lelkek érdekében az ima, s általában az imának minden formája. Itt szeretném Hermann Cohent idézni, egy zsidó művészt, aki katolizált; nagyon tisztelte az Oltáriszentséget.

1964-ben történt ez. Elhagyta a világot, belépett egy nagyon szigorú szerzetesrendbe és igen sok szentségimádást végzett, nagyon tisztelte az Oltáriszentséget. Szentségimádásai alatt kérte az Urat, könyörgött Hozzá, hogy térítse meg a nagyon szeretett édesanyját. Az asszony meghalt és nem tért meg. Hermann-nak ez örületesen fájt és leborult az Oltáriszentség előtt, szabadjára engedve fájdalmát, és így imádkozott: „Uram, mindent Neked köszönhetek, ez így igaz, de mit tagadtam meg Tőled? A fiataliságot, reményeim a világban, a jólétet, a családi élet örömeit, a – talán megérdemelt – nyugodt életet, mindent feláldoztam, mihelyst hívtál. A véretem is odaadtam volna. És Te, Uram, Örök Jóság, aki megígérted, hogy százszorosát adod vissza, megtagadtad tőlem az édesanyám lelkét! Uram, belehalok ebbe a mártírumba, a szó elhal ajkamon.”

A zokogás elfojtotta ezt a szegény szívet. Hirtelen egy titokzatos hang üti meg a fülét és ezt mondja: Kishitű ember, anyád üdvözült. Tudd meg, hogy az imának minden hatalma megvan nálam. Felvettem minden anyádért mondott imádat és gondviselésem számba vette azokat az ő utolsó órájában. Abban a pillanatban, amikor kilehelte lelkét, megjelentem előtte, ő meglátott és felkiáltott: „Én Uram, én Istenem!” Szedd össze bátorságodat, anyád elkerülte a kárhozatot és hő imádságaid hamarosan megszabadítják lelkét a purgatóriumból. S tudjuk, hogy Hermann Cohen atya hamarosan egy második jelenés által megtudta, hogy anyja az égbe szállt. Ez Hermann Cohen igen szép tanúságtétele.

(Elnézést kérünk, hogy az előző lapszámban tévedésből csak ismétlés szerepelt az azt megelőző anyagból – a szerkesztő.)

Az Egyház tanításának felhígítása nem fog fiatalokat bevonni

Sarah bíboros

Csak mert egyes fiatalok nem értnek egyet a katolikus erkölcsi tanítással, például a szexualitás terén, ez még nem jelenti azt, hogy az Egyház tanítása nem világos, vagy hogy annak változnia kell – jelentette ki a felszólalásában Robert Sarah bíboros, a Rómában 2018. októberben lezajlott püspöki szinóduson.

Az Egyháznak és pásztorainak „*a katolikus erkölcsi tanítás terén bátran fel kellene mutatniuk a keresztény ideált, ahelyett, hogy azt felhígítanak, és elrejtik az igazságot azért, hogy fiatalokat vonzzanak vele az Egyház kebelére*” – mondta a bíboros október 16-án.

Ahogy az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusaként szolgáló Sarah bíboros elmondta, a szinódus előkészületi szakaszában egyes fiatalok arra kérték az Egyházat, hogy világosan mutassa be a tanítását „*bizonyos kérdésekben, amelyek különösen közel állnak a szívünkhöz: a mindenkit megillető szabadságról nemcsak a szexuális kapcsolatok terén, a szexuális orientáción alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmáról, a férfiak és nők egyenlőségéről az Egyházon belül is, stb.*”. Mint mondta, mások azonban „*nemcsak nyitott és előítéletek nélküli párbeszédet kérnek, de gyökeres változást is, valódi 180 fokos fordulatot az Egyház ezekre vonatkozó tanításában*”.

A bíboros erre válaszolva azt mondta: nem kell, hogy az Egyház tanításával mindenki egyetértsen, azt azonban senki sem mondhatja, hogy ez a taní-

tás nem világos. A bíboros szerint ugyanakkor „*a tanítás elmagyarázásában egyes pásztorok részéről fennáll a világosság hiánya*”, ez pedig „*a lelkiismeret őszinte vizsgálatát*” teszi szükségessé.

Beszédében Sarah bíboros a gazdag ifjú evangéliumi történetét hozta példának, aki arról faggatta Jézust, hogy mit kell tennie az örök élet elnyeréséhez. Neki Jézus meghagyta, hogy adja el mindenét, és kövesse Őt.

Jézus nem enyhítette a meghívása követelményeit, és az Egyháznak sem szabadna – jelentette ki a bíboros.

Mint mondta, a fiatalok egyik jellemző tulajdonsága az idealizmus, hogy magasztos célokat tűznek ki nemcsak a szakmai és személyes törekvéseikben, de „*az igazságosság, az átláthatóság és korrupció elleni küzdelem, valamint az emberi méltóság tisztelete*” terén is.

Súlyos hiba és a tisztelet hiányának jele lenne – mondta a bíboros –, „*ha alábecsülnénk a fiatalok egészséges idealizmusát*”. Ez „*bezárná az ajtót a növekedés, érés, és megszentelődés valós folyamata előtt*”.

A bíboros szerint „*a fiatalok idealizmusának tiszteletével és támogatásával ők a legértékesebb erőforrássá válhatnak egy olyan társadalom számára, amelyik növekedni és fejlődni akar*”.

(Forrás: Catholic News Service, America Magazine)

(Katolikus Válasz, 2018. 10.21.)

Az Isten ma is ugyanannyi férfit hív, mint régen. A férfiak hallása az, ami nem olyan mint régen. (Sarah)

A sátán inspirálta az öngyilkos merényletet és az abortuszt

Ferenc pápa egy korábbi beszédében kiemelte, hogy a keresztényüldözés mögött maga az ördög áll, aki természetéből fakadó gyűlölettel viseltetik a Krisztus követőkkel szemben, ezért örömét leli megkínzásukban és meggyilkolásukban.

A keresztényüldözés nem csupán társadalmi, vallási vagy lélektani jelenség: a krisztushívők üldöztetésének hátterében egy lelki harc, a bukott angyalok seregének Jézus Krisztus ellen vívott küzdelmének körvonalai rajzolódnak ki. Ennek a lelki háttérnek az elemzésére kértük fel Gabriel atyát, aki ördög-

űzőként szolgálja az Egyházat. Mivel a püspöke csak név nélkül engedélyezi számára, hogy tevékenységéről nyilatkozzon, szolgálati helyét és valódi személyazonosságát nem hozzuk nyilvánosságra.

Az alábbi interjút angol nyelven készítettük, magyarul rövidített formában adjuk közre.

Gabriel atya, hogyan lesz valakiből ördögűző? Egy átlagember inkább menekül ettől a témától, de szerintem a papoknak sem nagyon szerepel a bakancslistáján a démonokkal való hadakozás...

Nem mondhatnám, hogy kifejezetten kerestem volna a lehetőséget, hogy erre az útra lépjek, sőt. Nagyon jó a memóriám, és nem szerepel benne olyan emlék, hogy bármikor is fiatalkoromban arról álmodtam volna, hogy ördögűző legyek.

Azt mondhatnám inkább, hogy ez egy hivatás a hivatásban. Ahogy a papi hivatás Istentől jön, úgy ez is. És ez a hívás a püspökön keresztül érkezett meg hozzám, aki arra kért, hogy szenteljem ennek az életemet.

Nyilván ennek voltak előzményei, történetek olyan dolgok, amelyek jelezték a számomra és a püspök számára is, hogy Isten erre hív.

Például milyen dolgok?

Még a legelején, amikor elkezdtem részt venni ördögűzéseken, voltak olyan, a Boldogságos Szűz nyomására elhangzó kijelentések egyes démonok részéről – nyilván a megszállott személy szájából elhangzó mondatokról van szó – amelyek megerősítettek abban, hogy ez az utam. És talán még az is, hogy soha nincs bennem félelem. Illetve van, de nem a démontól, hanem inkább attól, hogy cserben hagyom az én Uramat. Ezért fontos, hogy folyamatosan bőjtöljek, hogy törekedjek a mély imaéletre és, hogy hűséggel tegyem mindazt, amire az Úr hív.

Említette, hogy a püspöke kérte fel arra, hogy „full time” ördögűző legyen. Mi visz rá egy püspököt a mai brutális paphiányban arra, hogy teljesen kivegyen valakit a plébániai szolgálatból?

A szükség. Elhíheti, hogy ez nem volt könnyű döntés a részéről, de az én püspököm egy igazi pástor, aki segíteni akar az egyre növekvő számú szenvedőn. Persze voltak olyan paptársaim, akik panaszkodtak nála, de ő keményen kitartott az elhatározása mellett. Mert látta, hogy milyen óriási szenvedéseken kell keresztülmenniük azoknak, akik démoni hatások alá kerülnek, ráadásul, amint már említettem, a számuk meredeken növekszik. Emiatt aztán az erre a szolgálatra hívott papok száma is növekszik, akiknek a képzése, felkészítése komoly kihívás.

Ezek szerint ehhez a „munkához” szükség van képzésre? Ön is végzett ilyen irányú tanulmányokat?

A képzés, a megfelelő tudás, ismeretek megszerzése rendkívül fontos. Nekem is kellett tanulnom, nem is keveset. Emlékszem, amikor először mentem

Rómába, ahol főállású ördögűző papok mellett gyakornokoskodhattam, a sántán az egyik exorcizmus alatt így panaszkodott: „Szomorú vagyok, Gabriel tanulni kezdett. Hamar vége lesz az én édes életemnek Amerikában”. És bár természetesen a démonok ma is élnek és virulnak Amerikában, ezek a szavak megértették velem az ördögűzők képzésének fontosságát. És mivel a tanultak mellé időközben megfelelő tapasztalatokat is szereztem, ma már abban a megtiszteltetésben van részem, hogy magam is segédkezhetek azoknak a képzésében, akiket az Úr erre a nehéz szolgálatra hív.

Ránk egyébként különösen érvényes a ma oly divatos „élethosszig tartó tanulás”. Én is minden évben részt veszek a Szentszék, vagy az Ördögűzők Nemzetközi Szövetsége által szervezett tanfolyamokon, és ezeken sok hasznos információval gazdagodik az ember. Ugyanakkor mégsem az előadásokon tanulok a legtöbbet, hanem a többi exorcistával folytatott beszélgetésekből, de leginkább abból, amikor egy tapasztalt kolléga mellett tevékenykedhetem.

Amikor tehát egy püspök kiválaszt valakit arra, hogy erre a szolgálatra küldje, alaposan fel kell, hogy készítse. Ebben van segítségére pl. a XIII. Leó Pápa Intézet, ahová szabályosan beírathatja az újonc ördögűzőt egy valóban színvonalas, elmélyült képzésre.

Ahogy a Ritus c. filmben is történt, amelyiknek a kezdetén a fiatal papot a püspöke beírta egy képzésre?

Ha már említi a Rítust, képzelje, hogy a film forrásául szolgáló könyvben én is szerepelek. Én vagyok az a pap, akit megkérnek, hogy Gary Thomas atyának, aki nem beszél olaszul, legyen a segítségére a kurzuson. Hát nem voltam éppen a legjobb, amint az a könyvből is kiderül... de igyekeztem, amennyire az olasz tudásom engedte.

Ami a filmet illeti: tudja, amikor Hollywood ráteszi a kezét egy sztorira, az általában nem szokott jól elsülni. Míg a könyv meglehetősen jó, a film alaposan félresikerült.

Ki tudja miért, a forgatókönyvírók teljesen felforgatták a valós tényeket.

Míg a valóságban a történet – amely megtörtént eseményeket mesél el – egy mélyen hívő, sokéves tapasztalattal bíró papról szól, addig a filmben elképesztő módon egy hitbéli krízissel küzdő seminaristát íratnak be ördögűzőnek. Röhej! Az egész film totálisan nevetséges volt, néha kifejezetten azért nézem meg, hogy szórakozzak rajta.

Hollywoodnak megtetszett az ördögi megszállás témaköre, és az exorcizmust úgy állítja be, mintha valami cirkuszi mutatvány lenne. Ha igazán hűsbavágó témákat akar, akkor foglalkozhatna inkább mindazokkal a dolgokkal, amik az ördögi megszállásokhoz vezetnek: okkultizmus, Reiki, hamis val-

lások, homoszexualitás, szexuális perverziók, abortusz. Mutassák be inkább ezeket őszintén, mindazokkal a negatív hatásokkal, amiket okoznak!

Mik azok a készségek, amik elengedhetetlenek ahhoz, hogy valakiből „sikeres” ördögűző váljon?

A legfontosabb a tiszta szív, a lelki szegénység, az alázat.

Legyen engedelmes a püspökének, előljáróinak, mély imaélete legyen, gyakorolja a bűnbánatot és a krisztusi szeretetet a szenvedők iránt. Ez egy életre szóló hivatás, amiben folyamatosan növekedni, fejlődni kell. Érdekes, hogy nemcsak a pap megy előre a lelki életben az ördöggel való harc során, hanem mindenki más is, aki abban részt vesz: a megszállott személy és családja, az ördögűzőt támogató (ima) csoport tagjai, mindenki egyre közelebb kerül Jézus legszentebb Szívéhez. Mindez pedig a Sátán számára maga a katasztrófa: végig kell néznie, hogy miközben a szorítása egyre gyengül megszállott személyen, az ördögűzésben részt vevők lelkileg egyre csak növekszenek.

Hogyan telik egy átlagos munkahete?

Kedden, szerdán, pénteken és szombaton foglalkozom ördögűzéssel. Vasárnapokon plébániákon segítek igény szerint, eljárók házakhoz házi áldásra, illetve sokszor arra is szükség van, hogy démoni fertőzöttség (infesztáció) miatt házakat exorcizáljak.

Csütörtökönként gyóntatok és lelki beszélgetésen fogadom azokat, akik az imacsoportom tagjai. A szabadnapom a hétfő, amit pihenéssel töltök: misézek, imádkozom, elviszem a kutyámat egy-egy hosszabb erdei sétára, gyakorlok a csellómon, olvasok, és ilyenkor a megszokottnál kicsit többet alszom.

Azt mondja, heti négy napot foglalkozik magával az ördögűzéssel. Hogyan kell elképzelni egy ilyen napot, mit csinál pontosan?

Mindenekelőtt ki kell emelnem annak a fontosságát, hogy az ördögűző lelkileg mindig készen kell álljon. Imádságban, lelki összeszedettségben kell éljen, hetente többször böjtölnie kell, és sokat kell tanulnia. Keresnie kell a nálánál tapasztaltabb papok társaságát, kikérni a tanácsaikat. És nagyon fontos, hogy legyen körülötte egy mélyen hívő csoport, amelynek tagjai imádsággal támogatják a munkáját. E nélkül a lelki készenlét és lelki háttér nélkül esélytelenek vagyunk.

A megszállottakkal való foglalkozás – amire majdnem minden nap sor kerül – esetenként átlagban egy-három órát vesz igénybe. A lidércnyomással, ördögi zaklatással küzdőkre esetenként fél-háromnegyed órát kell szánni. Nagyon fontos, hogy a foglalkozásokat rendszeresen végezzük, nem szabad, hogy két találkozás között egy hétnél hosszabb idő teljen el.

Az ördögűzés előtt megáldom a helyiséget, ahol a rítus elvégzésre kerül, illetve magát a helyet kell elsőként exorcizálni, hogy az ott esetlegesen jelen

lévő démonok távozzanak. Megáldom a csoportom tagjait, a megszállottat és saját magamra is szenteltvizet hintek.

Nemrégem történt, hogy egy exorcizmus 13 órán át tartott, és rendkívül agresszív ellenállásba ütközött. Nem kell magyaráznom, hogy a megszállott hölgy, a csoportom tagjai és én is teljesen kimerültünk a nap végére. Ráadásul a legtöbbünknek aznap volt böjti napja, egész nap nem ettünk semmit.

Iszonyatosan fárasztó ez a munka, aránytalanul az. Sajnos sok megszállottnak rövidebb életre vannak kilátásai, mert a testüket annyira megviseli a megszállás.

Mennyi időt, hány találkozást kell részanni arra, hogy egy démon elhagyja a megszállott személyt?

Ez nagyon változó, sok minden befolyásolja azt, hogy egy megszállás milyen erősségű. Amikor pl. megszállott gyermekkel van dolgom, az ördögűzés általában elég gyors, mert az alany ártatlan, soha nem követett még el halálos bűnt. Ráadásul a démon nem lehetett benne hosszú ideje, nincs mélyen gyökerelve a megszállottban. Ezeket a gonosz lelkeket tehát viszonylag gyorsan és mondhatni könnyen ki lehet űzni.

De minden eset egyedi, nagyon sok olyan körülmény lehet a háttérben, amik mind befolyásolhatják a megszállás erősségét. Hogyan történt, mi okozta? Esetleg egy átok? Ha igen, kitől? Családtagtól? Ha igen, akkor mind természetes, mind természetfeletti értelemben általában mély romlottság van a háttérben, ami nehéz és hosszan tartó ördögűzést valószínűsít.

Azokban az esetekben, amikor a megszállás háttérben a szabadkőművesség áll, meg kell vizsgálni, hogy annak milyen kapcsolata van az alannal. Ki a szabadkőműves a környezetében? Az apja, nagyapja, dédapja? Vagy ő maga tett szabadkőműves rituálé keretében esküket és azokon keresztül került az ördög hatalmába?

Aztán az is fontos kérdés, hogy a megszállás előtt és után milyen volt az alany erkölcsi élete. Volt-e valamilyen perverzió az életében, mint pl. homoszexuális aktusok; volt-e abortusza? Mindezek komoly hatással lehetnek az exorcizmus idejére.

Szeretném azt megjegyezni, hogy a mi dolgunk nem elsősorban az, hogy ördögöt űzzünk. Az csak egy első lépés a szenvedő testvérünk megsegítésében. A cél a gyógyítás és a megtérés elősegítése.

Ahol megtérés és gyógyulás történik, ott a gonosz léleknek nagyon kevés tere marad az ember életében.

Említette, hogy a démon nemcsak embereket, hanem pl. tárgyakat, házakat is „meg tud szállni”. Jól értettem én ezt?

Igen, több kategóriába oszthatóak az ördög megnyilvánulásai. Alapvetően két nagy csoportról beszélhetünk, az elsőbe a rendes, a másodikba a rendkívüli

démoni aktivitások sorolhatóak. A rendes az, amit kísértésnek hívunk, tehát azok a cselekmények, amelyek által a gonosz lélek bűnre csábít bennünket.

Az ördögi megnyilvánulások második, azaz a rendkívüli kategóriájába alapvetően négy dolog tartozik.

Az első az, amire Ön is utalt a kérdésében, az infesztáció, amikor a gonosz jelenléte megtapasztalhatóvá válik egy állatban, egy tárgyban, egy épületben, vagy egy adott régióban, körzetben.

A következő már az emberre hat, és úgy nevezzük, hogy démoni zaklatás (*angolul: obsession – a szerk.*), ennél az ördög az ember pszichológiájára nyer befolyást, általában nagyon sötét, súlyos, obszcén vagy éppen erőszakos gondolatokkal, víziókkal bombázza az egyént, amelyek felett az alanynak nincs hatalma, nem tudja őket irányítani.

A harmadik neve: démoni elnyomás (*angolul: oppression – a szerk.*) Ez külső megnyilvánulási formákat mutat, ilyenkor az ördög fizikailag támadja magát az alanyt, a dolgokat, amik körülveszik, a kapcsolataikat, a munkáját.

És végezetül beszélhetünk magáról a megszállásról, ami jelenti az emberi test birtokba vételét, a testben lévő ördögi jelenléte.

Ezek eléggé ijesztően hatnak. Mégis, hogyan lehetünk mindezekről a dolgoktól biztonságban?

A legfontosabb az, hogy a megszentelő kegyelem állapotában éljünk. Ilyenkor a bennünk lakozó Szentháromság maga véd bennünket a nála végtelenül gyengébb démoni erőktől.

Fontosak a szentségek, sőt a szentelmények is, mint pl. a szenteltvíz, de ezek igazából akkor tudnak a védelmünkre lenni, ha a használatukat hittel tesszük. Ha pl. úgy imádkozom a rózsafüzért, hogy közben nincs szándékomban a Legszentebb Szűz erényeit utánozni, és így próbálni közeledni Jézus Krisztushoz, az nem annyira hatásos.

Miért van az, hogy egy olyan, nálunk sokkal erősebb és hatalmasabb lény, mint a Sátán, ennyire érdeklődik irántunk, tökéletlen teremtmények iránt?

Minden, amit az ördög tesz, azt Krisztus és az Ő Egyházának a kifigurázása céljából teszi. Amikor megszáll egy embert, akkor azzal a Megtestesülést gúnyolja, vagyis azt, amikor Isten Jézus Krisztusban emberré, Isten Fiává lett.

Emlékezzünk arra a jelenetre, amikor Jézus a Tábor hegyén átlényegül, az Atya pedig így szól: „Íme az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik”. Miután az apostolok lejönnek a hegyről, mi történik? Egy apa eléjük hozza a megszállott fiát. Ez az ördög válasza az átlényegülésre, ami Isten Fia esetében a transzfiguráció, azaz az átlényegülés, az a Sátán által megszállott fiúgyermeknél a diszfiguráció – kifacsarodottság a megszállás következtében.

Zachary King – aki korábban sátánista főpap volt, később megtért – interjúiban megdöbbentő dolgokat olvashatunk, hallhatunk korábbi életéről. Ő azt állítja, hogy a Sátán számára a legfőbb, a legfelsőbb áldozat az abortusz. Ön mit gondol erről?

Ez pontosan így van.

Gyakran fordul elő az, hogy sátánisták abortusz klinikákon folytatnak le rituálékat, melyeken a kisbabát ajánlják fel áldozatul. Teszik pedig mindezt azért, mert hiszik, hogy cserébe Lucifer teljesíti a kívánságukat, vagy egyéb módon jutalmazza őket.

Az elején említettem, hogy a Szentatya a Sátán művének nevezte a keresztényüldözést is. Különös, hogy mialatt mi itt a nyugati országokban korábban soha nem tapasztalt jólétben élünk, mégis teljesen eltávolodtunk Istentől és már-már szinte mindentől, amire Ő tanít bennünket. Mindeközben azokat a keresztény testvéreinket pedig, akik valljuk be, sokkal hűségesebben élik meg a Krisztusba vetett hitüket, mint nyugati hittársaik, ezerszámra mérsárolják le vagy kínozzák meg. Több, mint 200 millió kereszténynek kell üldöztetést szenvednie a világban. Úgy tűnik, mintha a kereszténység így vagy úgy, de mindenhol vesztésre állna...

Hogyne, mindez eléggé elbátortalanítóan hat, de nem szabad, hogy hagyjuk magunkat átadni ennek az érzésnek. Isten a történelem ura, ő mindig győzedelmeskedik a gonosz, a halál fölött. A keresztények üldöztetése a mártírok dicsősége. Ezért nekünk hittel és derűvel kell szembenéznünk mindezekkel a nehézségekkel, és ehhez komoly segítséget kapunk az Úrtól az Ő imádságában, a keresztény szeretet gyakorlásában. Mi keresztényként arra törekszünk, hogy az Atya akaratát tegyük, hogy a mi kis életünk az Ő dicsőségére szolgáljon. Az igazi Krisztus követő számára a csüggedés vagy az, hogy a nehézségek elől a homokba dugja a fejét, nem lehet opció.

Mégis, hogyan tudjuk ezeket a negatív trendeket megfordítani?

Mindennek a kiindulópontja a saját életszentségünk kell legyen. A szívbeli megtérésünk, valódi, mély Isten felé fordulásunk. És nem győzöm hangsúlyozni az imádság rendkívüli erejét.

Egyszer egy tőlem 1300 km-re élő megszállott nőért imádkoztam. Röviddel az után, hogy befejeztem, csörgött a telefon, ő volt az, és rákérdezett: értem imádkoztál? Igen, válaszoltam. De honnan tudod? Onnan, hogy egy hang szólalt meg a fejemben: az a kib...tt pap!

Persze jót neveltünk a dolgon, de ez is mutatta, hogy mennyire fáj az ördögnek az imádság, hiszen emellett, hogy minden apró fohász közelebb viszi a lelket Jézus legszentebb Szívéhez, a sötétség hatalmát is gyengíti.

Említette a beszélgetés során, hogy a sátáni befolyás, általánosságban az ördögi jelenségek száma növekedőben van. Mondana erről néhány szót?

Hogyne, természetesen. Kétféle trendnek lehetünk manapság tanúi.

Az egyik a Sátán egyre aktívabb ténykedése a társadalmainkban. A másik pedig a Sátánkultusz erősödése. Ezek kéz a kézben járnak, és mindkettő mélyen beleivódott a mai populáris kultúrába. Bármelyik amerikai repülőtéren lehet kapni woodoo bábukat, bármelyik játékboltban vásárolhatunk Quija táblát (*egy szellemidéző társasjáték – a szerk.*). Ami azt jelenti, hogy az Egyesült Államokban ahhoz, hogy megigyal egy pohár sört, el kell múlj 21 éves, de akár egy nyolc éves is megvehet magának egy Ouija táblát és, ha sokat játszik vele, jó eséllyel megszállja egy démon. Ez örület!

Biztos emlékszik arra az esetre, amikor két 11 éves lány Floridában rituális gyilkosságokra készült az iskolájukban. Ilyen eseteknél azért fel kell tenni a kérdést: mi van a családjukkal, mennyire figyelnek a gyerekeikre? Hogyan fájulhatott idáig a dolog? Egy ilyen akciót, amire ők készültek, meg kellett tervezni, és egymagában erre egy 11 éves nem képes, ehhez hosszú órákat, napokat kellett az internet előtt tölteniük, ahonnan minden valószínűség szerint megkapták a szükséges instrukciókat, a megfelelő – sátánista – oldalakról.

Erdemes arra is figyelemmel lenni, mennyi látszólag teljesen értelmetlen, érthetetlen gyilkosságról számolnak be a különböző sajtótermékek – ezek nagy részénél ördögi machinációk vannak a háttérben, amikről általában a rendőrség tudomást is szerez, de nem beszélnek róla, talán azért, mert nem akarnak pánikot kelteni.

Egy alkalommal a Sátán, egy ördögűzés során azzal hancegett, hogy mivel nem sikerült neki megsemmisítenie az Isten Fiát, más gyermekeken áll boszút – az abortusszal megölt meg nem születetteken. Ugyanebben az ördögűzésben azt is elmondta, hogy ő volt az öngyilkos merényletek „ötletgazdája”. „Ők mind az enyémekek, és az egész az én ötletem volt” – mondta.

Nincs bennem kétely, hogy mindkét esetben igazat mondott.

(S4C News, 2019.03.12.)

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Valóságos jelenlét a szentmisében

Fülep Dániel

Dicsérettessék a Jézus Krisztus!

Krisztusban kedves Testvérek! Azt a megtisztelő felkérést kaptam, hogy rövid katekézist tartsak a *Valóságos jelenlét a szentmisében* címmel. A rendelkezésre álló hét perc arra lesz elegendő, hogy nagyon alapvető, rövid áttekintést adjak e jelenlét formáiról.

„A liturgia az a csúcspont, mely felé az Egyház tevékenysége irányul; ugyanakkor az a forrás is, amelyből fakad minden ereje. (...) A liturgiából, elsősorban az Eucharisziából, mint forrásból fakad számunkra a kegyelem; s általa valósul meg Krisztusban a leghatásosabb módon az emberek megszentelése és Isten dicsőítése, melyre mint célra az Egyház minden más tevékenysége irányul.”¹

Szent Egyházunk Jézus Krisztus jelenlétéről a következőket tanítja:

Krisztus mindig jelen van **Egyházában**, kiváltképpen a **liturgikus cselekményekben**. Jelen van a szentmise **Áldozatában**, mind a papi szolga **személyében**, mert „az Áldozatot ugyanaz mutatja be most a papok szolgálata által, aki a kereszten önmagát feláldozta”,² mind, s leginkább, **az eucharisztikus színek alatt**. Jelen van erejével a **szentségekben**, úgyhogy amikor valaki keresztel, maga Krisztus keresztel.³ Jelen van **igéjében**, mert Ő maga beszél, amikor az Egyházban a Szentírást olvassák. Végül, amikor **könyörög és zsol-tároz** az Egyház, Ő van jelen, aki megígérte: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20).⁴

1 LG 10

2 Conc. Trid. Sess. XXII. II. oct. 1551. Decr. De ss. Eucharist., c.5.: Concilium Tridentinum, Diariorum, Actorum, Epistolarum, Tractatum nova collectio, ed. Soc. Goerresiana, t. VII. Actorum pars IV. Friburgi Brisgoviae 1961. p. 202.

3 Conc. Trid. Sess. XXII. 17. sept. 1562. Decr. De ss. Missae sacrif., c. 2.: CONCILIUM TRIDENTINUM. Ed. cit., t. VIII. Actorum pars V. Friburgi Brisgoviae 1919. p. 960.

4 SC 7

Az Újszövetség liturgiájában minden liturgikus cselekmény, főleg az Eucharisztia és a szentségek ünneplése Krisztus jelenlétét teszi nyilvánvalóvá az Egyházban.

A liturgikus közösség, különösen is a szentmisére egybegyűlt hívek egységet alkotnak a „Szentlélek közösségének erejéből”, aki Isten gyermekeit Krisztus egyetlen Testébe kapcsolja össze.

„Én pedig, majd ha magasba emelnek a földről, mindeneket magamhoz fogok vonzani” (Jn 12,32). A kereszten való fölmagasztalás a mennybemenetel fölmagasztalását jelzi és jövendőli. Az ennek a kezdete. Jézus Krisztus, az új és örök szövetség egyetlen Papja „nem emberi kézzel épített szentélybe lépett be (...), hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt közbenjárjon értünk” (Zsid 9,24). Krisztus a mennyben szüntelenül gyakorolja a maga papságát: „hiszen örökké él, hogy közbenjárjon” azokért, „akik általa járulnak Istenhez” (Zsid 7,25). Mint „az eljövendő javak főpapja” (Zsid 9,11), középpontja és főcelebránsa annak a liturgiának, amely az Atyát az égben dicsőíti, tanít bennünket a katekizmus⁵.

Ebben az örök liturgiában részesít minket a Szentlélek és az Egyház, amikor a szentségekben az üdvösség misztériumát ünnepljük.⁶

Akik a liturgiát a jeleken túl ünneplik, azok már a mennyei liturgiában vannak, ahol az ünneplés tökéletes közösség és ünnep.

„A földi liturgiában annak a mennyei liturgiának előízét élvezzük, melyet Jeruzsálemben ünnepelnek, a szent városban, ahová zarándokként tartunk, ahol Krisztus, a szentély és az igazi sátor szolgálja ül Isten jobbján; a földi liturgiában az összes mennyei sereggel együtt énekeljük az Úrnak a dicsőség himnuszát; tisztelettel megemlékezzünk a szentekről, némi részt és közösséget remélünk velük; várjuk az Üdvözítőt, Urunkat Jézus Krisztust, amíg Ő maga, a mi életünk meg nem jelenik, és vele együtt mi is meg nem jelenünk dicsőségében.”⁷

Liturgiájában az Egyház az angyalokhoz társul, hogy velük együtt imádjá a háromszor szent Istent; és kéri segítségüket.

Kedves Testvéreim, ez a szentmise „erőtere”. A szentmiseáldozat Krisztusban, Krisztus által, Krisztus föláldozása árán valósul meg, mint ahogyan Ő a főpap, az oltár és az áldozati bárány.

Ez a néhány perc nem elegendő arra, hogy az Úr Jézusnak a szentmisében való sokrétű jelenlétét részletesen megismerjük. (Krisztus jelenléte a megke-

reszteltekben, az Egyházban, az Igében stb.) Mindösszesen arra szorítkozhatunk, hogy a jelenlét leglényegesebb formáit röviden áttekintsük, a legfontosabb szempontokat megemlítsük. Így elsőként ki kell emelni a pap személyét, mint Krisztus jelenlétének sajátos hordozóját.

Az áldozópap felszentelt szolgál, aki Krisztus személyében (in persona Christi) mutatja be a szentmiseáldozatot. A szentelésben kapott megjelöltség a Pap-Krisztushoz tesz hasonlóvá (signum configurativum), szent hatalommal képesít az Egyetlen Főpap személyében való cselekvésre (signum potestativum). A mi Urunk Jézus Krisztus egyetlen papsága a szolgálati papság által válik jelenlővé, akárcsak Krisztus – dicsőítő, engesztelő, könyörgő, hálaadó, s a bűnök bocsánatára rendelt – megváltó áldozata egyszer és mindenkorra megtörtént, egyetlen volta az Egyház eucharisztikus áldozatában jelenlővé válik. Az ordo szentsége által a pap Krisztushoz lesz hasonlóvá oly módon, hogy Krisztusnak, a Főnek személyében képes cselekedni szent hatalommal, hogy följajnlja az áldozatot és megbocsássa a bűnöket.⁸ Azok a megkeresztelt férfiak tehát, akik megkapták a szolgálati papság ajándékát, szentségileg új és sajátos küldetést kaptak: jelenítsék meg Isten népe körében magának Krisztusnak, mint az Egyház fejének és legfőbb pásztorának hármast – prófétai, kultikus és királyi – hivatalát. A felszentelt pap Krisztus helyettese, követe közöttünk. Az újszövetségi preszbüterosz / presbyter kifejezés nemcsak kultikus tevékenységre utal, hanem magában foglalja az igehirdetői és a pásztori tevékenységet is.⁹

Az Úr Krisztus szentmisében való jelenléte legteljesebben az átlényegülés misztériuma által valósul meg. Krisztus teljes valójában történő szentségi jelenlétét a szentmisében a szent színek átlényegülése hozza, amit a Katolikus Egyház – a Trienti Zsinat örökérvényű tanítása szerint – megfelelően és helyesen „transzszubsztanciációnak”¹⁰ (átlényegülés) nevez.¹¹

A Trienti Zsinat az Eucharisztia teológiájának tárgyalásakor elsőként Krisztus valóságos jelenlétének (*praesentia realis*) kérdéséről nyilatkozott.¹²

8 Vö. Trienti zsinat: Sessio 23. Doctrina de Sacramento Ordinis (1563. VII. 15.): DS 1763–1778; Presbyterorum ordinis 2, 13; Christus Dominus 15; Missale Romanum: De ordinatione 131, 123.

9 PUSKÁS A., *A papság teológiájának súlypontjai a II. Vatikáni Zsinat tanításában, in Teológia XLIV* (2010/1–2) 94.

10 Trienti egyetemes zsinat, XIII. sessio: Decretum de ss. Eucharistia 4. f.: DH 1642.

11 Eccl. de Euch. 15.

12 DH 1635–1648; 1651–1661.

5 KEK 662

6 KEK 1139

7 SC 8

Krisztus igaz Egyházának kezdettől fogva rendületlen hite, hogy Megváltónak az utolsó vacsorán mondott világos és érthető szavai¹³ sajátos és egészen nyilvánvaló módon jelentik, hogy az Úr saját testét és vérént nyújtotta az apostoloknak.¹⁴ A kenyér és a bor szubsztanciájának eltűnése, és Krisztus Testének és Vérének megjelenése az érzékek számára felfoghatatlanul megy végbe. A legméltóságosabb Oltáriszentségben igazán [vere], valóságosan [realiter] és lényegileg [substantialiter] jelen van a mi Urunk Jézus Krisztus teste és vére, együtt az Ő lelkével és istenségével, – s emiatt az egész Krisztus¹⁵, – s nem csak jel vagy ábra, vagy erő szerint.¹⁶ Az Egyház mint az igazság oszlopa és biztos alapja¹⁷, az „istentelen emberek” által a *transsubstantiatio* és a valóságos jelenlét tanát a Megváltó szavainak kiforgatásával megkérdőjelező nézeteit „mint sátánit megveti”.¹⁸

Krisztus jelenlétének módja az eucharisztikus színek alatt egyedülálló. És e jelenlét emeli az Eucharisziát az összes szentség fölé, úgyhogy az Eucharisztia „a lelki élet beteljesedése és az összes szentség célja”¹⁹. Az Eucharisztia legszentebb szentségében „a mi Urunk, Jézus Krisztus teste és vére, emberi lelkével és istenségével együtt, azaz az egész Krisztus igazán, valóságosan és szubsztanciálisan van jelen”²⁰. „E jelenlétet pedig »valóságosnak« mondjuk, de nem kizárásos alapon, mintha a többi jelenlét nem volna »valóságos«; hanem kitüntetően, mivel szubsztanciális; tagadhatatlanul benne jelenvalóvá válik az egész és csorbítatlan Krisztus, aki Isten és ember.”²¹

Krisztus eucharisztikus jelenléte az átváltoztatás pillanatában kezdődik, a színek minden látható részecskére kiterjed, és az eucharisztikus színek feloszlásáig tart. Az egész Krisztus van jelen a színek mindegyikében, és az egész Krisztus van jelen azok minden egyes részében oly módon, hogy a kenyér megtörése Krisztust nem osztja meg.²²

Miután az Úr Jézus teljes mivolta szerint jelen van az Oltáriszentségben, és mert a Megváltót az Istennek kijáró imádás illeti meg, ezért Krisztust az Oltáriszentségben imáddással kell fogadnunk.²³

Az átlényegülés szoros kapcsolatban áll a teremtés, a megtestesülés, a megigazulás és a megdicsőülés titkával.²⁴ Benne rejtezik Krisztus egész misztériuma.

Végül szólni kell arról, hogy a szent Eucharisziát nemcsak imádjuk, hanem magunkhoz is vesszük. Az imádat és a vétel szorosan összetartozik.

Krisztus, amikor Egyházának ajándékozta áldozatát, magáévá akarta tenni az Egyház lelki áldozatát is, mely arra hivatott, hogy Krisztus áldozatával együtt önmagát is fölajánlja. Az áldozat üdvözítő ereje a szentáldozás által hat teljesen.

Az Eucharisztia a Krisztustól megígért teljes öröm előíze²⁵, „a jövődő dicsőség záloga.”²⁶ Aki az Eucharisziában Krisztussal táplálkozik, annak *már itt a Földön örök élete van.*²⁷

Elmondhatjuk, hogy nemcsak *mi vesszük magunkhoz Krisztust*, hanem *Krisztus is magához vesz mindegyikünket.*²⁸ Barátságot köt velünk: „Ti a barátaim vagytok”²⁹. Sőt, mi az életünket neki köszönhetjük: „Aki eszi az én testemet, általam fog élni”³⁰. A szentáldozásban titokzatos módon megvalósul Krisztus és a tanítvány „egymásban léte”: „Maradjatok meg bennem és én tibenetek”³¹.

Dicsőíttessék és áldassék a legméltóságosabb Oltáriszentség, most és mindörökké. Amen. Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.

(Emlékkönyv, Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus, Vác, 2013. május 10-11., Stella Maris Alapítvány)

13 Vö. Mt 26,26–29; Mk 14,22–25; Lk 22,19k; 1Kor 11,23k.

14 DH 1637.

15 Nem más test, mint amely Máriától született, szenvedett a kereszten és feltámadt a sírból. RADBERTUS, P., *Az Úr testéről és vérééről*. Paulus Hungarus – Kairosz Bp. 2001, 15.

16 DH 1651.

17 1Tim 3,15.

18 DH 1637.

19 AQUINÓI T., *Summa Theol.* III, 73, 3. Idézi: SCHÜTZ A., *Dogmatika II.*, SZIT, Bp. 1937, 494.

20 Trienti Zsinat, 13. sessio: Decretum de ss. Eucharistia, 1. kánon: DH 1651.

21 VI. PÁL PÁPA, *Mysterium fidei* enciklika: AAS 57 (1965) 764.: DH 4412.

22 Vö. Trienti Zsinat, 13. sessio: Decretum de ss. Eucharistia, 3: DH 1641, 1653.

23 DH 1643, 1656.

24 FABER F. V.: *Ez nagy szentség valóban*. Seminarium Centrale MEI, Bp. 1938. 17–18.45–55.

25 vö. *Jn 15,11*.

26 Úrnap 2. vesperásának Magnificat-antifónája

27 vö. *Jn 6,54*.

28 Eccl. de Euch. 22.

29 *Jn 15,14*.

30 *Jn 6,57*.

31 *Jn 15,4*.

Mária- kegyhelyek

Máriacell

A hagyomány Máriacell alapítását 1157-re teszi. Ottó, Sankt Lambrecht kolostor apátja ebben az évben küldött öt bencés szerzetest az itt lakó pogányokhoz, hogy a kereszténységről prédikáljanak nekik. Ezeknek volt egy hársfa Máriaszobruk, trónon ülő Mária, jobbján a kis Jézussal, akinek kezében egy alma van, ezt anyjának nyújtja, anyja bal kezéből pedig körtét vesz át. A szobornak fakápolnát építettek. Ennek helyébe építtetett Henrik morva őrgróf kőkápolnát a XIII. század első évtizedében. Súlyos betegen ugyanis ígéretet kapott álmában, hogy ott gyógyul meg, ahol a hegyoldalon egy kis sátorban Máriát megtalálja. Templomát először 1266-ban említik. 1342-ben Albrecht herceg Mária-oltárt alapított a templomban. Gótikus kegykápolnáját Nagy Lajos magyar király építtette 1366-ban a törökök felett aratott győzelme emlékére.

Esterházy Pál herceg leírja, hogy Nagy Lajos király az Erdélybe becsapó, óriási túlerőben lévő tatárokkal vívott ütközete előtt buzgón imádkozott Szűz Máriához. Álmában a Szent Szűz megígérte a győzelmet, és megparancsolta a királynak, hogy Cellben lévő templomát nagyobbítsa meg. Amikor a király fölébredt, bizonyosággal a Boldogságos Szűznek mindig magával hordott képét a mellére fektetve találta. A győztes csata után teljesítette ígéretét, elkészíttette a kegykápolnát, és a templomot megnagyobbíttatta. Ebből az időből való a hegyes középső, gótikus torony. A „kincseskamra” oltarán őrzik a királynak a XIV. században készült híres Mária-képét. A templom előtt áll Nagy Lajos király szobra.

Az első búcsúkiváltságot 1346-ban VI. Kelemen pápa ajándékozta Máriacellnek, majd 1399-ben IX. Bonifác pápától teljes búcsúkiváltságot nyert. A XV. században már megjelennek a kegyhelyen följegyzett csodákat tartalmazó mirákulumos könyvek. Az 1500 körüli években a közeli és a távoli országokból – így Csehországból, Morvaországból, Lengyelországból, Poroszországból, Sziléziából is – egyaránt nagy számban érkeznek búcsú-

sok Máriacellbe. A magyarok zarándoklatait Nagy Lajos király korától kezdve számíthatjuk. A XIX. században és a XX. század első felében Alsóórról (község Szombathelytől nyugatra a mai Burgenlandban), a Kis-Alföldről, sőt Bátaszékről is rendszeresen indultak csoportos zarándoklatok Máriacellbe. A zarándokok átlagosan napi 40 km-t gyalogoltak.

Máriacellt sok nép fia keresik föl napjainkban is. A kegyhelyet a magyar történelemmel való kapcsolatai, sok magyar emléke miatt magyar zarándokhelynek is tarthatjuk. A máriacelli Szűz azonban nemcsak a Magyarok Nagyasszonya (Magna Domina Hungarorum), de Ausztriának és a szláv népeknek is Anyja (Magna Mater Austriae, Mater Gentium Slavorum). Rendkívüli, csodás gyógyulások, imameghallgatások korunkban is gyakran vannak. A magyar zarándokok nem mulasztják el a bazilika Szent László kápolnájának meglátogatását, itt nyugodott Mindszenty József bíboros hercegprímás épen maradt teste 1975-től 1991-ig. A magyaroknak Nagy Lajos korától kezdve napjainkig minden században mindig éppen elég okuk volt arra, hogy hazájukért a Szent Szűz közbenjárását kérjék.

Bálint Sándor – Barna Gábor: Búcsújáró magyarok című könyve alapján. (K. D.)

A munkás ember reggeli imája

Uram, Jézus! Neked ajánlom fel egész napomat, minden munkámat, küzdelmemet, örömemet és szenvedésemet. Add meg nekem és minden munkástestvéremnek a kegyelmet, hogy úgy gondolkozzunk, mint te, veled imádkozunk, veled dolgozunk, és veled éljünk. Engedd, hogy teljes szívemből szeresselek téged, és mindenkor, minden erőmmel neked szolgáljak! Jöjjön el a te országod a gyárba, a műhelybe, az irodába, házainkba, utcáinkba, a földön és a mennyben. Ismerjenek, szeressenek téged, szolgáljanak neked mindenütt és mindenkor. Ments meg minket minden bajtól és büntőtől! Legyen kegyelmed ama munkások lelkével, akik ma veszélyben forognak. A munka becsületmezején meghalt munkások Isten irgalmából nyugodjanak békességben! Ámen.

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

A tisztulás jelei

Az Isten örök, állandó. Ő az, aki van! És ez az Isten, mielőtt elküldte egyszerűen Fiát a földre, hogy megmentse lelkünket a sátán martalékából, elküldte prófétáit, akiken keresztül üzent nekünk, hogy érkezésére hogyan készüljenek az arra nyitott szívűek. Az Isten örök, nem változik.

Az idők jelei azt mutatják, hogy közeledik az idő Szent Fiának második eljövételéhez, ezért most is elküldi üzeneteit, részben most már a Szűzanya keresztül, részben látnokokon keresztül. (Természetesen igen sok hamis próféta és látnok is belekeveredik az igazak közé, ezt nekünk kell megtanulni „kigyomlálni”.) Számtalan hiteles üzenet érkezett az elmúlt 100-150 év alatt, melyek mind arra mutatnak, hogy nagyon közeledik Krisztus második eljövetele. Ezen üzenetek közé tartoznak a Szűzanya Gobbi atyán keresztül küldött üzenetei. Ezek az üzenetek túlnyomó többségükben arra hívnak minket, hogy alázatos szolgálóként kövessük Jézust és a Szűzanyát. E mellett meg-meg szólanak komolyabb témák is, mint például a 40 évvel ezelőtt egymás utáni négy üzenetben bemutatott jelek, a tisztulás jelei. A Szűzanya részletesen kifejti, hogy mik ezek a jelek, mit mutatnak, és mit kell tennünk, ha igazán Isten útján akarunk maradni – mint annak idején a próféták által hangoztatott tisztulási lehetőségek... Jó lenne, ha nem esnénk bele ugyanabba a hibába, mint annak idején a választott nép vezetői...

Miért is van szükség tisztulásra? Mert nagyon erősen döngölözünk a sátánhoz – mint annak idején a választott nép a rendszeresen ismételt bálványimádásaival. Mi is a mai kornak megfelelő bálványokat akarjuk imádni és nem Istent!

Szükségünk van tisztulásra! De a tisztulásnak ára van. Annak idején Jézus Krisztus igyekezett helyettünk is leróni ennek árát. Ma úgy néz ki, hogy Krisztus misztikus testének, az Egyháznak (Katolikus Egyháznak) kell leróni a tisztulás árát, meg kell szenvednünk, hogy létrejöhessen a tisztulás, létrejö-

hessen a Miatyánkban minden nap elhangzó kérés: legyen meg a te akaratod nem csak a mennyben, hanem itt, a földön is!!!

A Szűzanyától Gobbi atyán keresztül kapott üzenetek sokat tudnak segíteni az arra nyitott szívűeknek, hogy felismerjék az idők jeleit, és a szerint módosítsák életvitelüket. A Szűzanya által 40 évvel ezelőtt felvázolt jelek azt mutatják, hogy Egyházunk valóban elérkezett tisztulásának kezdetéhez – 40 évvel ezelőtt. Vegyük sorra ezeket a jeleket, és igyekezzünk tanulni azokból, mert a 40 év alatt azok tovább fejlődtek, Egyházunkat most már belülről támadják.

Érdekes elgondolkodni azon, hogy a Szűzanya által felvázolt négy jel valóban egymásra épül. Az első jel a zűrzavar. Ha valamely közösségben kialakul a zűrzavar, az magában hordozza, hogy idővel kialakul a fegyelmezetlenség is. Ha pedig a fegyelmezetlenség elér egy adott szintet, akkor az önmagától létrehoz egy megosztottságot, hiszen a fegyelem hiányában egyes csoportok máshoz és máshoz fognak igazodni, azaz meg lesz osztva az adott közösség. És ha már létrejött a megosztottság, akkor természetes, hogy mindenki védi a maga igazát, tehát elindul a belső üldöztetés. Ez egy természetesen egymásra épülő pszichés sorozat. Tekintsük át a tisztulás négy jelét, ahogy a Szűzanya elmagyarázta nekünk azokat.

A tisztulás első jele a **zűrzavar**.

„A zűrzavar behatolt az Egyház belsejébe, ahol mindent felforgatnak a dogmatika, a liturgia és a fegyelem területén.” (1979.01.28.) Jézus igazságokat nyilatkoztatott ki, melyek megváltoztathatatlanok. „Az embernek alázattal kell ezeket elfogadnia a tiszta hit felindításával és Istenbe vetett erős bizalommal.” (u.o.) Ma azonban egyre jobban terjed az az „igen veszélyes irányzat, hogy be akarnak hatolni mindenbe és meg akarnak érteni mindent – még a misztériumokat is.” (u.o.) Sajnos a felvilágosodott ember mindent meg akar érteni, még azt is, amit nem lehet, a misztériumokat. A sátán göggel és kevélységgel csábítja el a papok, püspökök egy részét is. Ezen az alapon újra értelmezik az igazságokat, melyek tévedések terjesztését idézik elő. Ezeket a tévedéseket – **„időszerű értelmezésnek”** tállva – igazságként állítják be – egyre gyakrabban hallunk ilyenekről ma Egyházunkban. „Nem tagadják nyilvánosan az igazságokat, hanem kétértelműen fejtik ki azokat.” (u.o.) Sajnos ilyen megnyilvánulással Egyházunk vezető személyei között egyre gyakrabban találkozunk. A Szűzanya egyértelműen leszögezi, hogy a „zűrzavar az első jel, amely biztonsággal mutatja, hogy **Egyházunk tisztulásának ideje elérkezett.**” (u.o.)

A tisztulás második jele a **fegyelmezetlenség**.

A Szűzanya szeretettel szólít fel minket, hogy legyünk a karjában a legkisebbek, „hogy hasonlóvá tegyen bennünket a gyermek Jézushoz – akít a templomban felajánlott, készsleges és teljes engedelmisségben Isten akarata

iránt.” (1979.02.02. – Jézus templomban történő bemutatásának ünnepe) A Szűzanya nagy fájdalommal tárja elénk, hogy ma sokan vannak a papok között, akik „nem veszik figyelembe, sőt olykor nyíltan megvetik a papi rend sajátos törvényeit. Így terjed az Egyházban a fegyelmezetlenség.” (u.o.) „**A fegyelmezetlenség a belső készség hiánya Isten akaratára iránt,** mely a papi sajátos kötelezettségek (ima, példaadás, szent és apostoli élet) áthágásában mutatkozik meg.” (u.o.) Azok, akik így cselekszenek, „belsőleg kiürülnek, és nem marad fényük és erejük arra, hogy ellenálljanak környezetük kísértéseinek... végül átveszik környezetük gondolkodását.” (u.o.) Ezáltal az evilági dolgokat a templomba víve sok botrányt okoznak a hívek között – egyre gyakrabban kapunk hírt ilyenekről. Megváltoztatják a liturgiát, nem viselik a papi öltözetet, stb. Terjed a fegyelmezetlenség Egyházunk minden rétegében.

A tisztulás harmadik jele a **megosztottság.**

Szeplőtelen Édesanyánk útja a tisztaságé, a kegyelemé, az imádságé és a bűnbánaté. Ezt az utat mutatta meg nekünk Jézus, ez az út egyben a szeretet útja. „**Az egység a szeretet tökéletessége.**” (1979.02.11. – a lourdes-i jelenés ünnepe)

„Ma Egyházunk belsőleg megosztott... ez a megosztás a harmadik jel,... hogy elérték a fájdalmas tisztulásának pillanata.” (u.o.) Ez a tisztulás valóban fájdalmas, hiszen a bűnöktől való megtisztulás fájdalmakkal jár. Ebben a belső megosztásban „gyakran saját hívei szállnak szembe egymással, azzal a szándékkal, hogy jobban megvédjék, és jobban hirdessék az igazságot.” (u.o.) Ez a megosztás „papokat állít szembe papokkal, püspököket püspökökkel, bíborosokat bíborosokkal, mert a sátánnak még sohasem sikerült ennyire behatolnia közéjük.” (u.o.) Napjainkban egyre inkább ezeknek a nyílt ütközéseknek lehetünk tanúi, a hierarchia minden szintjén. Ez gátolta például már 40 évvel ezelőtt is II. János Pál Pápa tiszta szolgálatát – ahogy a Szűzanya említi üzenetében. Egyházunkban megtalálható a nyílt lázadás, de az is, amikor nyíltan pozitív dolgot támogatnak, de a háttérben máshogy cselekszenek. A Szűzanya egyértelműen beszél arról, hogy **az Egyház „elérkezett a tizenegyedik állomáshoz”, a keresztre szegezéshez** – a Szűzanya múltidőben említi 40 évvel ezelőtt. Akkor most hol tartunk?

A tisztulás negyedik jele az **üldöztetés.**

Az Egyházat üldözi a világ. Sok helyen „megakadályozzák, hogy Jézus Evangéliumát hirdesse.” (1979.03.03.) „Megvonják tőle az élethez nélkülözhetetlen oxigént. Megkísérik, hogy a világ szellemével való megalkuvásra bírják. Ez bejutva belsejébe, befolyásával megbénítja életerejét.” (u.o.) A kegyelem életereje meggyengül az emberi engedelmesség révén – hagyjuk az evilági befolyásolást...

Az Egyházat belsőleg is üldözik. Az igaz hit képviselőivel szemben „saját testvéreik gördítenek olykor akadályokat, félretolják és üldözik őket, míg azoknak, akik hűtlenek az Egyházhoz, széles és tág működési terük van.” (u.o.) – hagyjuk a világi befolyásolást néha az egyházi vezetés részéről is. Ezt is egyre gyakrabban tapasztalhatják azok, akik a katolikus hit védelmében „mernek felszólalni”. **A getszemáni órák ezek,** „amikor Jézus azt érezte benső haláltusájában, hogy elhagyták, elárulták és megtagadták övéi.” (u.o.) „Ebből a belső szenvedésből (belső üldöztetésből) tisztábban, alázatosabban, megvilágosultabban, erősebben kerül ki az Egyház.” (u.o.) – a megtisztult Egyház létszáma sehol sincs említve. Nem tudhatjuk, hogy az tízezer, 10 millió, vagy 10 milliárd embert fog át...

Mit kell tennünk?

Ugyanezen üzenetekből az alábbiak rajzolódnak ki.

„Rejtett búzaszemmé kell válnunk, készen a halálra is, az Egyház belső egységéért.”

„Aki a Szűzanya Szeplőtelen Szívében marad, megtalálja a békét és a belső derűt.”

A Szűzanya vigasztal minket, hogy „minden fájdalmunkat magáévá teszi, ahogy Jézus fájdalmát is magáévá tette a kereszttel, mert most is be kell töltenie az Egyházban társmegváltói anyai szerepét.”

Teljes bizalommal rá kell hagyatkoznunk a Szűzanyára, engednünk kell, hogy karjaiban hordozzon, „hogy a szenvedés után felragyogjon az Egyházban Szeplőtelen Szívének diadala.”

Ezért kell rendszeresen a Szűzanya Szeplőtelen Szívének ajánlani magunkat! Ezt önmagunk, a tudatunk miatt kell megtennünk teljes rendszerességgel!

Jánossy Gábor

A r ó z s a f ü z é r

Keressétek Istent a természetben

A Szűzanya 2019. március 25-i üzenete Medjugorjében:

„Drága gyermekek! Ez kegyelmi idő. Ahogyan a természet megújul, új életre kel, ti is meghívást kaptok a megtérésre. Döntsetek Isten mellett. Gyermekeim, üresek vagytok és örömtelenek, mert nincs Istenetek. Ezért, addig imádkoztatok, amíg az ima nem válik életetekké. Keressétek a természetben Istent, aki teremtett benneteket, mert a természet az életről szól, és az életért harcol, nem a halálért. Háborúk uralkodnak a szívekben és a nemzetekben, mert nincs békétek és nem látjátok meg gyermekeim a felebarátban a testvért. Ezért térjete vissza Istenhez és az imához. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.”

Idézzük fel a Szűzanya néhány üzenetét, amelyek hasonlítanak ehhez az üzenethez, amelyet most kaptunk: *„Látjátok gyermekeim, ahogyan a természet megnyílik és életet, gyümölcsöt hoz, úgy én is az Istennel való életre és a neki való teljes önátadásra hívlak titeket. Isten meg akar menteni benneteket és üzeneteket küld számotokra az emberek, a természet és sok dolog által, amelyek segíthetnek megérteni azt, hogy meg kell változtatnotok életetek irányát... Ma mindnyájatokat arra hívlak, hogy ébresszétek fel szíveteket a szeretetre. Menjete ki a természetbe és nézzétek hogyan ébred a természet, és segítségetekre lesz majd abban, hogy megnyissátok szíveteket a Teremtő Isten szeretetére... Ma arra hívlak benneteket, hogy menjete ki a természetbe, mert ott találkozni fogtok a Teremtő Istennel...”*

Isten, a mi Atyánk különböző módon szól hozzánk. Szűz Mária emlékeztet bennünket arra, hogy Isten szól hozzánk igéi által, életünk eseményei által, más emberek és a természet által is.

Mintha körülöttünk minden arról beszélne, hogy kell lennie Valakinek, aki mindent eltervezett és ellenőrzése alatt tart. Kell lennie egy erős kéznek, eszmének, amely ilyen szilárdnak alkotta meg a természet törvényeit. Kell léteznie Valakinek, aki ilyen művészi módon teremtette meg a virágokat és céltudatosan a füvet és az állatokat, a férfit és a nőt, a szomjúságot és a vizet, az éhséget és a táplálékot, a tüdőt és a levegőt, a szemet és a fényt, a fület és a

hangot, a szót és az értelmet, a lábat és az utat, a szárnyat és a szelet, a hajókat és a tengereket.

Minden tökéletes pontossággal történik. Ezért az ember a természet jeleire és törvényeire támaszkodhat. Ha a természet e törvényei felborulnának, nagy káosz keletkezne. Minden arra mutat, hogy a természet törvényeit Valaki keze alkotta, és mindennek értelmet adott. Semmi sem véletlen, ahogyan egyetlen ember sem véletlenül él itt a földön.

A kereszténység hiszi, hogy minden teremtmény Istenben van és Isten minden teremtményében jelen van: „Isten, aki a világot alkotta, és benne mindent... ő ad mindennek életet, lehetet és mindent... nincs messze egyiküktől sem. Hiszen őbenne élünk, mozgunk és vagyunk... (Apcsel 17, 24a.25b.27b.28a.).

Mivel minden Istenben van és Isten mindenben és mindenkiben, minden teremtmény Istenről tesz tanúságot, Isten jelenlétének tükre, lábnyoma, jele, szimbóluma. Ha az ember ebben az ismeretben és hitben dicsőíti Istent, akkor minden teremtményével együtt dicséri. Istent nemcsak az ember dicsőíti, hanem minden teremtmény: „Magasztaljon téged, Uram, minden műved!” (Zsolt 145,10); Isten dicsőségét beszélik az egek, és keze művét hirdeti az égbolt. (Zsolt 19,1).

Szent Bonaventúra írta: „Akit a teremtmények ilyen ragyogása sem világosít meg, az vak; akit ekkora zaj sem ébreszt fel, az süket; aki mindezekben az alkotásokban nem dicséri az Istent, az néma; aki ennyi jelből sem ismeri föl az Ősokot, az oktalan. Nyisd meg hát szemed, hajtsd ide füled, oldjad meg ajkad és tárd föl szíved, hogy minden teremtményben csak Istenedet lásd, halld, dicsérd, szeresd és imádd, áldjad és becsüld, nehogy az egész világ felkeljen ellened. (Szent Bonaventúra: A lélek útjai Istenhez I, 15.)

Amikor az ember elveszíti a természet iránti tiszteletet, akkor fennáll annak veszélye, hogy a természet „fellázad” az ember ellen. Az ember ma is veszélyben van, mert a természet ura akar lenni. Szeretné megváltoztatni a természet oly szilárd törvényeit.

Ezért figyelmeztet bennünket a Szűzanya, mint édesanya, hogy mi legyünk azok, akik tanulunk a természettől, amely új életre vágyik, azért harcol a halállal, hogy új életet hozhasson. És mi is Istenre támaszkodva képesek vagyunk új életet hozni, mert Isten bensőleg meg tud újítani minket és abban az új életben tud részesíteni bennünket, amelyet az Úr hozott el nekünk.

Nyíljunk meg az új életre, hogy megélhesük a szív megtérését, ahová a Szűzanya, mint édesanya szeretne elvezetni minket.

Imádság

Szűz Mária, te a nagybőjt e kegyelmi idejében megtérésre és szívünk megváltoztatásra hívsz bennünket. Tudatában vagyunk annak, hogy állandó változásra és megtérésre van szükségünk. Gyakran elfáradunk, botladozva járva e földi vándor úton. Tarts meg minket, bátoríts bennünket, Te, aki mindvégig méltó maradtál, Te, aki boldog vagy, mert hittél akkor is, amikor a legnehezebb volt hinni. Hívsz bennünket, hogy a hit szemével nézzük a világot és minden teremtményt, így a természettől tanulva, amely körülvesz bennünket megért-sük, hogy lehetséges az új élet kibontakozása, kivirágzása akkor is, amikor úgy tűnik, hogy minden elszáradt és elhervadt. Könyörögd ki számunkra az abban való hitet, hogy lehetséges az új élet gyümölcsét teremni úgy, ahogyan ezt a növények teszik a tél elmúltával, a tavasz érkezével. Köszönjük, hogy az életbe és nem a halálba vetett hitre bátorítasz bennünket. Köszönjük, hogy velünk maradsz, hogy oly türelmes vagy velünk. Ámen.

Legkegyesebb Szűzanya, Mária

Legkegyesebb Szűzanya, Mária! Sohasem hallotta még senki, hogy te gyámoltalanul magára hagytad azt, aki oltalmad alá folyamodott, segítségért esdekelt, vagy közbenjárásodat kérte. Én is hasonló bizalomtól lelkesítve sietek hozzád, szüzek szent Szüze. Hozzáda járulok, Anyám, és mint szegény bűnös sóhajtozva lábadoz borulok. Ne vesd meg szavaimat, örök Igének szent Anyja, hanem hallgasd meg kegyelmesen. Ámen.

(Szent Bernát)